

don BOSKO

TISKOVINA
Poština plačana pri
pošti 1102 Ljubljana
Pošiljatelj Salezijanski inšpektorat

Salezijanska mladina

NOVI ČLOVEK

30 let ORATORIJA v Sloveniji

Izza šolskih klopi

MOJI »SOŠOLCI«

PGSi SLOVENIJA 2019
30. MEDNARODNE SALEZIJSKE IGRE MLADIH

RAZLOČEVANJE POKLICANOSTI

VRHOVNI PREDSTOJNIK ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, FOTO ANS

Soočiti se moramo z naslednjimi pastoralnimi namigi in potmi:

1. Danes je **ugoden čas**, da nadaljujemo hojo s fanti in dekleti, z mladimi in njihovimi družinami, z očeti in materami, ki jih žeja po tem, da hodijo skupaj v družbi in to tudi sprejemajo, namesto da bi na tej poti ostali v kruti osamljenosti, v kateri se nikoli ne počutijo dobro.
2. V vsakem trenutku gojimo **kulturo poklicanosti**, tudi v kulturnih okoljih, ki se nam lahko zdijo težka.
3. Spodbujamo **močno duhovno ozračje**, ki je velika pomoč za osebni odnos z Jezusom.

4. To priložnost ponudimo **vsem mladim**, ne da bi koga izključili, saj v vsakem deluje Sveti Duh.

5. Predlagajmo duhovnost, ki spodbuja **enoten pogled na življenje**. Ta spodbuda bi morala biti sonaravna naši salezijanski duhovnosti »združenja z Bogom«, ki smo jo kot duhovno dediščino prejeli od don Boska.

6. Izpričujemo **veselje, ki ga živimo**. Mladi, ki sanjajo, da bi živeli svoje krščansko življenje na pristen način, in se vprašujejo, kaj Bog pričakuje od njih, hočejo videti naše navdušenje in ga tudi osebno izkusiti.

7. Zavedamo se, da za katerokoli vrsto razločevanja poklicanosti v Cerкви zgolj tiho pričevanje poklicanih ni dovolj, da bi od Boga prebujena poklicanost postala konkretna. Za uresničitev logike »pridita in bosta videla« je nujno **osebno povabilo** in pri tem predlagamo ustrezne poti za vsakega.

8. Spremljamo v **salezijanskem stilu**, ki ni samo individualno, niti intimistično, ampak skupnostno. Ne mislimo samo na osebni pogovor, ampak na veliko bolj široko in bogato resničnost, ki pomaga osebi, na poseben način mlademu, da ponotranji vrednote in živete izkušnje. Med temi sta zelo pomembni zlasti naslednji: služenje drugim in solidarnost v prid najbolj potrebnim. ■

don BOSKO [†]

OKTOBER 2018 ■ ŠT. 4 ■ SKUPNA ŠT. 612

SALEZIJSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. Slovenski salezijanci so leta 1904 začeli izdajati glasilo **Don Bosko**. Od 1907 do 1915 je izhajal z imenom **Salezijanska poročila**, od 1916 do 1944 pa z imenom **Salezijanski vestnik**. Leta 1969 je Salezijanski vestnik nadomestil **Zvon Marije Pomočnice**, nato pa je obnovljeni **Salezijanski vestnik** ponovno izhajal od 1973 do 2016. Od leta 2017 izhaja z imenom **DON BOSKO**.

Po svetu izhaja v 135 državah, v 60 izdajah in v 30 jezikih.

SALEZIJSKI VESTNIK za don Boskove prijatelje in salezijansko družino SLOVENIJA ■ ISSN 2536-1651 TISKANA IZDAJA ■ ISSN 2536-3875 SPLETNA IZDAJA

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik, Tilen Mlakar, s. Lucija Nastran, Gašper Otrin, Janez Suhoveršnik

Fotografije arhiv Don Boska
Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova
in priprava za tisk Bos&Graf

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat
Založba Salve d.o.o. Ljubljana
Naklada 10.200 izvodov
Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene lahko nakažete na račun
SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📱 Don Bosko Slovenija

SOTRUDNIK
LUKA JERANTILEN MLAKAR, Sals
INŠPEKTORIALNI KOORDINATOR SALEZIJANCEV SOTRUDNIKOV

4. BESEDA DON BOSKOVEGA NASLEDNIKA
→ Postani prostovoljec
6. ŠKOFOVSKI SINODI NAPROTI
→ Razumeti nerazumljivo je frustrirajoče zakomplicirano!
8. SALEZIJANSKA MLADINA
→ Novi človek
11. MLADI USTVARJALCI
→ PGSi Slovenija 2019
12. RAZGLEDI PO SALEZIJANSKI SLOVENIJI ...
... IN PO SALEZIJANSKEM SVETU
17. 30 LET ORATORIJA V SLOVENIJI
→ Spomini na začetke oratorija
→ Oratorijski voditelji
o letošnjem oratoriju
22. IZZA ŠOLSkih KLOPI
→ Moji »sošolci«
24. POTA VZGOJE IN PASTORALE
→ Prvič v zgodovini Cerkve:
sinoda mladih z mladimi
26. ZGODI SE
→ Oče ubogih
→ Marijina vloga v Cerkvi
28. PRIDI IN POGLEJ
→ Sestra Hčere Marije Pomočnice
30. IZ PISEM ANDREJA MAJCNA
→ »Danes je osemdeset let,
odkar sem postal Božji otrok«
32. PRIČEVALKE VESELJA
→ Šepet spodbudnih besed
34. SALEZIJANCI V SVETU
→ Skupni dar
→ Kako reči »Rad te imam«
36. Z DON BOSKOM V ETIOPIJO
→ Lahko bi pisal ...
38. RAZLOČEVANJE POKLICANOSTI
→ Prišel, spoznal, postal
39. V OBČESTVU Z RAJNIMI
→ Marija Žibert (1925–2018)
40. STRAN ZA NAJMLAJŠE
→ Kostanj
41. DON BOSKOVE REČI
→ Zimsko zatočišče
42. NAGRADNA KRIŽANKA
43. VABLJENI NA SREČANJE

Pred kratkim nas je salezijance sotrudnike kontaktirala gospa, potomka sestre Luke Jerana, ki ob 200. obletnici njegovega rojstva pripravlja spominsko slovesnost in knjižico o njegovem življenju. Želela si je pridobiti čim več gradiva o njem in njegovem delu.

Hvaležen sem ji, da nas je spomnila na obletnico, ki je izrednega pomena tudi za salezijansko družino. Tri leta zatem, ko smo praznovali 200-letnico don Boskovega rojstva, se letos spominjamo še enake obletnice človeka, ki je imel velike zasluge za to, da je don Boskovo delo tako hitro prišlo na slovenska tla.

Luka Jeran se je rodil 10. oktobra 1818 v Javorju. Postal je duhovnik z močno željo po misijonih. Dvakrat je odšel v Afriko k Ignaciju Knobleharju, a se je moral obakrat vrniti zaradi bolezni. Postal pa je plodovit nabožni pesnik in pisatelj ter dolgoletni urednik časnika Zgodnja danica, močno si je prizadeval za širjenje slovenske narodne zavesti in podpiral delo misijonarjev.

Poleg misijonov so bili njegova druga velika ljubezen mladi. Bil je velik podpornik slovenskih dijakov. V Ljudski kuhinji v Ljubljani je ustanovil »dijaško mizo«, kjer so se za majhen denar ali zastoj hranili revni dijaki. Kot zanimivost: med njimi sta bila tudi Ivan Cankar in njegov brat Karl.

Ni torej čudno, da ga je prevzel njegov sodobnik don Bosko. Ne le da je v slovenski prostor preko Zgodnje danice začel prenašati novice o don Boskovem delu, z njim se je tudi osebno srečal in mu po svojih močeh začel pomagati. Zbiral je darove za gradnjo cerkve Srca Jezusovega v Rimu in za šolanje nekaterih slovenskih dijakov pri salezijancih v Italiji. Tako ga lahko upravičeno pojmujejo za začetnika salezijanskega sotrudništva na Slovenskem.

Luka Jeran je umrl leta 1896, teden dni zatem, ko je tudi uradno postal salezijanski sotrudnik. A njegovo delo je nadaljeval Janez Smrekar, ki je s pomočjo sodelavcev že pet let kasneje uspel izpolniti Jeranovo veliko željo: na Slovensko pripeljati salezijance.

Mirne vesti lahko torej trdimo, da bi brez Luke Jerana trajalo precej dlje, da bi salezijanci lahko začeli delovati v naših krajih. Je eden od stebrov naše zgodovine in prav je, da se ga spominjamo. Lepa priložnost bo tudi že omenjeno praznovanje obletnice njegovega rojstva.

Proslava s sveto mašo in obiskom njegove rojstne hiše bo potekala **20. oktobra 2018, s pričetkom ob 15. uri, v središču vasi Javorje**. Lepo vabljeni. ■

POSTANI PROSTOVOLJEC

Želim te spodbuditi, da bi postal prostovoljec.

Prostovoljstvo je globoko človeško.

Biti prostovoljec pomeni iti na ulico, v hiše, zapore, v sosednja mesta, tja, kjer je trpljenje.

Biti prostovoljec pomeni vstopiti v srca tistih, ki imajo težek čas.

Biti prostovoljec pomeni obiskati nekoga, ki je sam in ga ozdraviti osamljenosti.

Ko govoriš z njim, mu pomagaš, ga poslušаш in spremljaš.

Kot prostovoljec delaš brezplačno, nič ne zaslužiš.

A vendar zaslužiš veliko. Uživaš ob občutku, da si bil koristen, da si nasmejal starejšega ali bolnega, da si objel otroka brez staršev, da si se spoprijateljil z invalidom in preizkušanim.

Kot prostovoljec moraš vedeti, da je to svobodna izbira poti, ki vodi tja, kjer živi bolečina. Srečal se boš s psihično ali fizično bolečino, zato bodi poln navdušenja, veselja, razumevanja in ljubezni, duhovnih zakladov.

Če tega nimaš, ne moreš dajati.

Bolečino lahko izniči le ljubezen, ne zdravila.

Kot prostovoljec se ogibaj dolgočasje, navad, materializma.

Počuti se koristnega, pomembnega, bodi »zdravilo«, ki zdravi »zgodovino«.

Prosim te, prenesi ta »virus« dobrega med svoje prijatelje, da bodo tudi oni postali novi prostovoljci.

Več kot velika nagrada na loteriji, več kot Nobelova ali katerakoli druga nagrada velja zadovoljstvo, ki ga prostovoljec občuti vsak večer pred spanjem, ko je v nekaj urah dneva potolažil žalostnega, nasmejal bolnika ali peljal invalida v vozičku, ki ne more hoditi sam.

Nagrada za tvoje prostovoljstvo je, da si postal umetnik.

Kot prostovoljec nisi naslikal slike ali izklesal kipa, nisi ustvaril glasbe ali napisal pesmi. A s svojim podarjenim časom si ustvaril umetniško delo. To je čudež, ki dokazuje, česa smo zmožni.

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

RAZUMETI NERAZUMLJIVO JE FRUSTRIRAJOČE ZAKOMPLICIRANO!

Danes si življenje težko predstavljamo brez znanja jezikov. Če samo malo pokukamo izven naših meja, se hitro soočimo z »zagato«, kako tujcu nekaj razložiti. Nekateri so za jezike silno nadarjeni (med njimi je bil tudi letošnji oratorijski lik Friderik Irenej Baraga), medtem ko se drugi s tem mučijo vse življenje. Zanimivo je, da več kot polovica prebivalcev Evropske unije govori najmanj dva različna jezika – poleg materinega še enega tujega. Slovenci glede znanja tujih jezikov kotiramo zelo visoko. Se pa sam spomnim svoje prve izkušnje bivanja v tujini, ko sem med neznanke prišel skoraj brez znanja jezika. Moram priznati, da ni bilo najbolj prijetno.

BOŠTJAN JAMNIK SDB, FOTO TILLEN HUDELJA

Šala pripoveduje, kako sta dva policaja ustavila turista iz Nemčije. Ker se niso mogli sporazumeti nemško, angleško, špansko, francosko (te jezike je namreč nemški državljan znal), reče en policaj drugemu: »Dobro bi bilo, da se za boljše sporazumevanje naučiva kakšnega jezika.« Pa mu drugi dogovori: »On zna štiri, pa se nismo mogli nič dogovoriti!«

KAJ JE TO »CERKVANŠČINA«?

Za komunikacijo je potrebno znati govoriti isti jezik. Ni dovolj, da jezik razume le ena stran, saj lahko pride do napačnega razumevanja, interpretacije ali celo popolnega šuma v komunikaciji. Pred leti smo kot naslov uskoviških tednov dali naslov »Nimam krompirja, imam blagoslov«. Kasneje smo pripravljavci programa ugotovili, da mladi ne razumejo pomena »imeti krompir«. Zame je bilo to prvo znamenje, da ne živimo v »istem času«. Nekaj podobnega se je zgodilo na enem od letošnjih poletnih programov, ko so nekateri mladi izrazili svojo jezo nad tem, da so določene stvari tako nerazumljivo zapisane. Pa naj si bo to v Svetem pismu ali v bogoslužnih knjigah. Ni šlo torej za tuje jezike, temveč za cerkveno govorico, za besedišče, ki ga slišijo v cerkvi, pri pridigi, verouku ... pa ga ne razumejo. Imenovali so jo »cerkvanščina«.

Papež Frančišek je v pripravljalni dokument za sinodo mladih zapisal, da se zavedamo, »da je med jezikom Cerkve in med jezikom mladih globok prepad, ki ga je težko premostiti, čeprav obstaja veliko izkušenj plodovitih srečanj med občutljivostjo mladih in predlogi Cerkve«. Če se vrnemo nazaj na šalo o dveh policajih in to povežemo z razmišljanjem papeža Frančiška, je za Cerkev sedanjega časa torej velik izziv, da svoj nauk poda na način, ki ga bodo mladi razumeli. Ni dovolj poznavanje celotne teologije; potrebno jo je »prevesti« v mladim poznano govorico.

PRODAJAMO MAČKA V ŽAKLJU

Nihče ne bo kupil nekaj, kar ne pozna, ni videl ali ga ne pritegne. Gre za osnove trženja. Pa ne gre za to, da bi tekmovali z drugimi. Če mladi ne razumejo cerkvene govorice, jih ta ne bo nagovorila; je ne bodo »kupili«. Mladi niso neumni. Veliko stvari jih zanima in tudi na duhovnem področju si želijo jasnih odgovorov. Lahko se jezimo nad njihovo »nerazgledanostjo« ali pa jim skušamo stopiti naproti.

➤ **Drugače ni nujno slabše.** Občutek imam, da se bojimo sprememb. Raje ne spremenimo ničesar, da ne uničimo tega, kar imamo. In spremembe so/bodo za nekatere

boleče. V tem duhu Jezus pravi, da vsako mladiko, »ki rodi sad, očiščuje, da rodi še več sadu«. (Jn 15,2). Premišljene spremembe lahko dajo nov zagon.

- **Graditi temelje na novo.** Vse več mladih ne prihaja iz krščanskih družin. Morda so celo bili krščeni in hodili k verouku, sveti maši, vendar jim je krščanstvo zelo tuje. Začeti bo potrebno pri temeljih, pri razlagi osnov Jezusovega nauka. Govorimo o novi evangelizaciji.
- **Nov besednjak.** Veliko besed je v bogoslužju in teologiji zelo lepih (npr. Srce Jezusovo, zveličanje, milost, ...), vendar za mladega človeka nerazumljivih. Slovenski jezik se je skozi stoletja zelo spremenil. Uporabiti bo potrebno novo besedišče.
- **Jasna vsebina.** Dolgo govorjenje in mlatenje prazne slame ne nagovori nikogar. Povedati je potrebno bistveno, jasno in preprosto.
- **Nagovarjati celostno.** Krščanski nauk v zadnjem obdobju temelji na razumu. Tudi verouk je postal poučevanje. Pomembno je znati, kar se odraža tudi v vprašanjih za birno. Jezus je nagovarjal svoje učence na različne načine; tudi s pomočjo prilik, zgledov. Ne pozabimo na različne dimenzije človekove osebnosti in še posebej na simbolno govorico.

➤ **Novi pristopi.** Sv. Frančišek Saleški je kot napredno metodo pri oznanjevanju uporabil tisk. Tudi don Bosko se je posluževal tiskanja knjig in drugih publikacij. Morda je napočil čas za nove multimedijske prijeme. Tehnologija nam marsikaj omogoča. Prisotnost za medmrežju je danes nujna.

➤ **Vključiti mlade.** Sinoda mladih ne more biti brez mladih. Tudi v samo podajanje vsebine jih moramo vključiti, saj so svojim sovrstnikom najbližji. Papež Frančišek v pripravljalnem dokumentu zapiše, da je potrebno znati »dati prostor svetu mladih in njihovem jeziku«.

VSEM RAZUMLJIV JEZIK

Najbolj univerzalni jezik Jezusovih učencev, vseh nas kristjanov, je prav gotovo ljubezen. V apostolskih delih je zapisano, kako so prav z slogo in medsebojno ljubeznijo nagovarjali pogane. Dostikrat ob tem navdajamo odlomek iz prvega pisma Korinčanom, 13. poglavje, ko pravi: »Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbele.« Ljubezen more premagati vse strahove, negotovosti, neznanje, nemoč. Morda je to začetek prenove naše »cerkvanščine«. ■

Novi človek

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC
FOTO ARHIV SMP

Tadej, prihajaš iz salezijanske župnije Cerknica, kjer si skupaj s svojo družino aktivno vključen v župnijsko dogajanje.

Prihajam iz 7-članske družine. Imam brata Mitja (20) in Mateja (15) ter sestri Katjo (18) in Petro (5). Naša družina ne izvira iz Cerknice, ampak sta starša iz Vidovske planote nad Cerknico. Tam imamo kmetijo, kjer smo in še vedno radi preživimo veliko časa. Tako smo se kmalu naučili predvsem delavnosti in so-pomoči. Zaradi številne družine smo bili že od malih nog spodbujani k spoštovanju drug drugega, prilagajanju in hkrati kritičnemu razmišljanju ter zavzemanju za svoje mnenje. Vse te stvari mi tudi sedaj pomagajo pri opravljanju funkcij, ki jih imam v župniji, kjer sem voditelj oratorija, zborovodja, organist. Hvaležen sem staršem, da so mi posredovali pomembne vrednote za življenje, kot so vera, zdravi odnosi, odgovornost ipd. Vzpodbujajo našo aktivnost v župniji in nam pri tem večkrat pomagajo, kar se mi zdi ključno za rodovitnost našega dela. Tudi sami so vključeni v zakonsko skupino, pri svetih mašah pa sodelujejo kot bralci beril. Ker smo salezijanska župnija, imamo zelo bogato mladinsko pastoralo in na ta način veliko možnosti za vključevanje mladine in otrok v različne programe, ki jih izvajamo v salezijanskem mladinskem centru. Župnija je zelo živa, saj glede na število prebivalcev ohranjamo velik odstotek aktivnih ljudi v župnijskih krogih.

Zaradi številčne družine smo bili že od malih nog spodbujani k spoštovanju drug drugega, prilagajanju in hkrati kritičnemu razmišljanju ter zavzemanju za svoje mnenje.

V tvojem življenju ima močno zaseda glasba. Vključen si tudi v ekipo, ki na Rakovniku pripravlja večere SKG. Kako vidiš sodobno krščansko glasbo pri nas?

V mojem življenju prav gotovo velik del obsega glasba. Največ časa ji posvetim preko župnijskega mladinskega zbora ali orkestra, ki ju vodim nekaj let, pa tudi preko različnih glasbenih skupin, ki so največkrat projektne sestavljene. Veliko zborov in skupin občasno spremljam na klavirju. Trenutno sem v obdobju, ko lahko drugim veliko posredujem ravno preko

glasbe. Zavedam pa se, da bo prišel čas, ko bom na prvo mesto v svojem življenju postavljaj druge stvari (npr. ustvarjanje družine). Takrat vem, da bom glasbi posvečal veliko manj časa.

Prav gotovo ima sodobna krščanska glasba velik vpliv še posebno na mlade. Ko se sprašujemo, kako se jim lahko približamo, je tu odlična priložnost: preko glasbe, saj se z njo srečujemo skoraj na vsakem koraku. Zdi se mi, da je v Sloveniji še posebno v zadnjem času kar veliko možnosti za vključevanje v različne glasbene skupine. Tudi čedalje več pesmi je prevedenih v slovenščino. Škoda pa je, da se različne skupine zelo hitro razidejo, mogoče bi potrebovale več vzpodbude. V vsaki novoustanovljeni zasedbi je navadno tako, da se na začetku sooči z mnogimi težavami in preprekami, vendar ko prebrodi začetni del, postane lažje.

Bi pa izpostavil še eno pomembno stvar v sodobni krščanski glasbi. Mislim, da vsi, ki to glasbo izvajamo, premalokrat pomislimo na vsebino in pomen pesmi. Mnoge izmed njih vsebujejo tako globoko in vsebinsko bogato besedilo, da z njimi lahko nagovorimo veliko poslušalcev. Zato je pomembno, da pesmi zares izvajamo s srcem.

V oktobru se bo v Rimu pričela sinoda mladih. V Sloveniji smo bili mladi povabljeni k sodelovanju že v sami pripravi ... Pripravil se je dokument, ki ga bo eden izmed slovenskih škofov nesel s sabo. Na katerih področjih in na kakšen način meniš, da bi Cerkev na slovenskem morala bolj vključevati mlade?

Vsekakor je zelo pomembno, da se z mladino najprej ukvarjamo na lokalni ravni, torej v župnijah. Navadno je tako, da imamo veliko dejavnosti, v katere se mladi lahko vključujejo, pozabljamo pa na to, kako jih bomo povabili, oziroma kako bomo zasnovali vsebino dejavnosti ali mogoče reklame, da bo mladim privlačna. Velik korak opravimo že s tem, ko prepoznamo problem odhajanja mladih v župnijah in širše v Sloveniji. Mladi zaradi časovne stiske staršev mnogokrat dobijo premalo njihove pozornosti, še posebno v mladosti, ko jo najbolj potrebujejo. Hrepenijo po bližini nekoga, ki mu lahko zaupajo, hkrati pa v času odraščanja iščejo cel kup odgovorov na vprašanja, ki si jih zastavljajo. Torej s pomočjo osebnega spremljanja, bližine in truda za zdrave odnose mlade spoznamo in jim pokažemo, da nam je mar zanje ter jih na ta način lažje pridobimo bližje in jih tako vključimo v različne skupine, ki so primerne zanje. Nadvse bi priporočal ustanovitev dijaških in študentskih veroučnih oziroma pogovornih skupin v župnijah, kjer teh skupin še ni, saj se v takšni skupini s pomočjo voditelja mladi zelo povežejo, se pogovarjajo in kmalu spoznajo, da niso sami, ampak se prav vsak izmed njih srečuje z različnimi, a hkrati podobnimi težavami. Obenem slišijo različna mnenja o različnih temah, kar jih vzpodbudi h kritičnemu mišljenju, spoznavanju samega sebe ter oblikovanju svojega lastnega mnenja.

Pri globalnem dogajanju za mlade sem hvaležen vsem organizacijam, ki

S pomočjo osebnega spremljanja, bližine in truda za zdrave odnose mlade spoznamo in jim pokažemo, da nam je mar zanje ter jih na ta način lažje pridobimo bližje in jih tako vključimo v različne skupine, ki so primerne zanje.

Ime Tadej Zalar

Starost 24 let

Župnija Cerknica

Najljubši letni čas Zima

Najljubša pesem Srce slavljenja

Najljubši film Huh, veliko jih je; eden je prav gotovo God's Not Dead

Jutro ali večer? Večer

Mesto ali vas? Manjše mestece

Kitara ali klavir? Klavir

V tem času sem se naučil prepoznavati Božji načrt in zaupati vanj. Obenem pa skušam Boga prepoznati v vsakem človeku in svetu, ki me obdaja.

na različne načine združujejo mlade iz vseh župnij in organizirajo razne dogodke. Med največjimi je ravno Stična mladih, ko je moč začutiti veliko mero pozitivne energije in ljubezni, ki vlada tisti dan na prireditvenih prostorih, obenem pa nam pokaže, da je aktivnih mladih v Sloveniji veliko in nam da novih moči in vztrajnosti za delo.

Letos je na Uskovniških tednih tekla beseda o tradiciji in osebni veri. Kako pomembna se zdi tebi ta tradicija? Kako si ti naredil prehod od tradicije do osebnega odnosa z Bogom?

V naši družini smo bili, kot v mnogih drugih, vzgojeni v tradicionalni krščanski veri. Ob nedeljah in praznikih hodimo k sv. maši, skupaj molimo in praznujemo krščanske praznike. V naši družini živijo mnogi krščanski običaji, npr. blagoslov hiše in posesti na vse tri svete večere, blagoslov velikonočnih jedi in drugi.

Svoj odnos z Bogom sem začel resneje poglobljati pred nekaj leti, ko sem se znašel v veliki stiki. Z dekletom, ki mi je zelo veliko pomenilo, sva se razšla. Ko sem se tedaj znašel popolnoma na tleh, sem začel iskati, iskati in hrepeneti po nečem več. In iz te stiske me je rešila ravno vera. Najprej sem se začel spraševati: Zakaj? Kje je sedaj Bog? Nekajkrat sem se spomnil na znano misel, da se vsaka stvar zgodi z nekim

razlogom. Vendar tedaj tega razloga res nisem videl. Smiselno, saj sredi najhujšega viharja človek težko vidi, v katero smer zavija njegova pot. Kmalu sem začel z bolj osebno in redno molitvijo k Bogu, Mariji in k svojemu zavetniku sv. Judu Tadeju, ki je dober in hiter priprošnjik v hudih stiskah in preizkušnjah. S tem se je spremenilo tudi moje dožemanje sv. maše, sploh evharistije. Od takrat sem spremenil precej stvari v svojem življenju, skorajda postal nov človek. Hodim po poti, za katero sem prepričan, da je prava, nisem pa popolnoma prepričan, kam me vodi. V tem času sem se naučil prepoznavati Božji načrt in zaupati vanj. Obenem pa skušam Boga prepoznati v vsakem človeku in svetu, ki me obdaja.

Ko se kdaj pogovarjamo z mladimi lahko slišimo, da jih je strah prihodnosti, da ne vedo kaj bi v življenju počeli, kaj si želijo. Kaj bi rekel mladim, ki nimajo ciljev, sanj za svoje življenje?

Vsak se v življenju znajde v trenutku, ko ne ve, kaj sploh pričakuje od sebe ali bližnjih, ko ne ve, kam naprej. Takrat si je najbolje vzeti čas zase nekje v tišini in miru. Pomislimo, kaj nas v življenju navdihuje, kaj se nam zdi, da nam daje smisel in kaj radi opravljamo. Navadno je sad takšnih razmišljanj dobra odločitev, še posebej če molimo za to in blizu spustimo tudi Boga. Mladim nadvse priporočam vsaj ene duhovne vaje na leto, čeprav se nam kdaj zazdi, da tega trenutno res ne potrebujemo. Ko pa se nenkrat znajdemo tam, si upam trditi, da se bi večina ljudi odločila enako. Obenem pa nas notranje obogatijo, zaradi miru pa se lažje odločamo o življenjskih stvareh.

■ **Končaj stavek: Mladi smo ...**

... temelj družbe; z odgovornostjo in vztrajnostjo lahko izboljšujemo in spreminjamo svet. ■

PGSi SLOVENIJA 2019

30. april – 5. maj 2019

Kodeljevo, Ljubljana

30. MEDNARODNE SALEZIJANSKE IGRE MLADIH

več kot 1000 mladih iz Evrope

Jubilejne 30. mednarodne salezijanske igre mladih bodo že tretjič potekale v Sloveniji. Ljubljana bo po letih 1993 in 2008 znova gostila več kot 1000 mladih športnikov iz evropskih salezijanskih centrov.

Festival športa spremlja utrip druženja, kulturne izmenjave, mladinskega veselja in duhovnosti.

Glavno prizorišče bo v športnem parku Kodeljevo. Poleg športnih tekmovanj v vseh bližnjih dvoranah bo v don Boskovem duhu zaživel dvorišče – Valdocco, poskrbljeno bo za prehrano, nočitve in primerno proslavo ob odprtju in zaključku.

Ob vsem dogajanju bodo imeli mladi ves čas možnost pogovora z duhovnikom ali spovedi.

Ekipe bodo tekmovalе ...

... v štirih športih:

- futsal (dvoranski nogomet)
- košarka
- odbojka
- namizni tenis

... v dveh kategorijah:

- letnik 2001 in 2002
- letnik 2003 in mlajši

Prijave za ekipe odpremo kmalu ...

Logotip predstavlja državo gostiteljico Slovenijo v športnih barvah in mlade v don Boskom (igrivost, fair play), ki istočasno sestavljajo rimsko številko 30 ter mednarodna kratica dogodka z letnico.

POTREBUJEMO TE!

Prostovoljci so srce, jedro iger.

Brez njih je organizacija tako velikega dogodka nemogoča. Ozračje in klima, ki se ustvari z njihovim požrtvovalnim delom, je nezamenljiva. A niso le darovalci, saj ob vsem tem tudi veliko prejmejo. Poleg novih stikov in prijateljstev, spoznavajo različne kulture in pridobijo dragocene izkušnje.

Si polnoleten, govoriš vsaj en tuj jezik, imaš čas in veselje do dela z mladimi?

Prijavi se na donbosko.si/pgsi

Od zaleta do poleta ■ Trije termini letošnjih Uskovniških tednov so ponovno zbrali preko 200 mladih iz cele Slovenije. Mladi, željni duhovne spodbude, druženja in kvalitetnega preživljanja poletnih počitnic, so odkrivali zaklade krščanske tradicije, ki s pomočjo odprtosti Svetemu Duhu prehaja v osebni odnos z Bogom. Voditelji in animatorji so poskrbeli za bogat program, ki je vseboval skupne molitve, svete maše, pohod, delo v skupini, pestre odmore, vesele večere, spokorno bogoslužje. Za obogatitev vsebinskega dela so poskrbeli pričevalci in predavatelji, za dobro vzdušje pa zagotovo mladi sami, ki se ne bojijo Svetega Duha in njegovih navdihov. Pa varen let tudi v dolini.

Uskovniški dnevi za odrasle ■ Uskovniški dnevi za odrasle so ponovni zbrali lepo število družin, parov, posameznikov, ki imajo željo po bogatem preživljanju poletja. Znani in novi obrazi so v skupnih dnevih razmišljali o lastni svobodi in odgovornosti v družbi. Pri razumevanju tematike jim je pomagal Miha Kramli, terapevt in vodja Klinike za zdravljenje nekemičnih zasvojenosti. Prav iz lastne izkušnje dela z ljudmi jim je odpiral pogled na to problematiko. Poleg dela po skupinah, puščave, skupnega druženja je bil velik del namenjen tudi duhovnosti. Otroci so imeli program posebej, a zato nič manj zanimiv. Prav tako so imeli delo v skupinah, delavnice, igre. Zagotovo pa so vsi skupaj gradili občestvo žive Cerkve.

»Don Bosco story« na zidovih Valdocca ■ Stene ulic, ki obdajajo materno hišo salezijancev v Valdoccu, krasi umetnina, na kateri je ulični umetnik Andrea Sergio – Mr. Wany ustvaril nove povezave med don Boskovimi sinovi in okoljem, v katerem se je rodila izkušnja Oratorija in poklicnih šol. Umetnina je posvečena praznovanju 150. obletnice posvetitve bazilike Marije Pomočnice. 170 m² grafitov je pri mladih generacijah kulture hip hopa in street arta kakor tudi pri prebivalcih in obiskovalcih Valdocca zbudilo mnogo zanimanja in navdušenja. »Ljubite, kar ljubijo mladi, da bodo mladi ljubili to, kar imate radi vi.«

»Ocean vere« v Avstriji ■ Po zgledu lanskega Confronta v Italiji je salezijanska mladina iz Avstrije sredi avgusta pripravila mednarodno srečanje mladih iz Avstrije, Slovenije, Slovaške, Nemčije in Ukrajine. Srečanja se je udeležilo okoli 40 mladih, tudi Laura, Mirjam in Blažka iz Slovenije. Poleg animacij in iger, spoznavanja Dunaja in njihove kulture smo vsak dan imeli vsebinski nagovor in pogovor v skupinah na temo letošnje škofovske sinode o mladih »Mladi, vera in razločevanje poklicanosti«. Sam naslov nas je vabil tudi k osebnemu odnosu z Bogom. Vsak dan smo imeli skupne jutranje in večerne molitve, sveto mašo, Marijino procesijo, adoracijo, slavljenje, puščavo.

Duhovne vaje v krajih začetkov ■ Milostni teden duhovnih vaj je prva skupina sester HMP letos doživljala v Mornezah, rojstnem kraju sv. Marije Dominike Mazzarello, kjer so zaživele podobe iz njenega življenja: prva od trinajstih otrok je bila materina in očetova desna roka. Polna življenja in osebne živahnosti ter hkrati občutljivosti za Božji dotik v eharistiji se je pustila voditi Gospodu. Na klic: »Tebi jih zaupam!« je po Marijinem zgledu odgovorila v veri, da bo Gospod delo, ki ga je začel, vodil dalje. Ti in drugi njegovi nagovori so udeleženke duhovnih vaj ter voditeljico, s. Ljudmilo Anžič, spodbujali k odprtosti za Božji dotik po Njegovi besedi v Svetem pismu in tudi v življenju naših svetih. *s.B.I.*

Drugi noviciat ■ Na griču blizu Rima, v Castelgandolfo, smo se zbrale sestre HMP, ki smo letos dopolnile pet let redovnih zaobljub in začinjamo daljno pripravo na večne zaobljube. Bogastvo srečanja je predstavljala naša raznolikost, saj so se sestram iz Evrope pridružile predstavnice drugih kontinentov. V mesecu juliju smo tako skupaj poglobljale zaobljube čistosti, uboštvu in pokorščine ter se navdihovale ob zgledih sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazzarello. V medsebojni podelitvi smo odkrивale, kako danes biti »pomočnice« med mladimi po Marijinem zgledu. Skupaj smo poromale na grob sv. Frančiška Asiškega in grobove mučencev v katakombah sv. Kalista, kjer smo obhajale sveto mašo in tako Kristusovi daritvi pridruževali tudi svojo daritev. *s. Barbara Močenič*

Z VAMI ZMOREMO MNOGO

ZA
MLADE

Ustanova **SKLAD JANEZA BOSKA**

Pri izvedbi vzgojnih, izobraževalnih, pastoralnih in drugih programov in projektov za mlade po načelih preventivne vzgoje sv. Janeza Boska lahko pomagate na več načinov.

NAKAŽETE POLJUBEN ZNESEK

na račun
Ustanove
Sklad Janeza
Boska.

NAMENITE DOHODNINSKO DONACIJO

Obrazec najdete
na spletni strani
[www.donbosko.si/
donacija](http://www.donbosko.si/donacija)

PODARITE NE/PREMIČNINE oz. jih zapustite v oporoki.

Oporoka naj bo lastnoročno
napisana in podpisana v dveh
izvodih; če je natipkana, morata
biti podpisani še dve priči; en izvod
lahko pošljete na naslov ustanove.

NASLOV Ustanova Sklad Janeza Boska
Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana, Slovenija

RAČUN SI56 0205 8026 2282 413 (NLB)

DAVČNA ŠT. 64710521

SPLET www.donbosko.si

INFORMACIJE Janez Krnc, predsednik uprave
041 357640, janez.krnc@sdb.si

Samo dobra dela so bogastvo,
ki nam pripravlja prostor gori v nebesih.

Obnovitve redovnih zaobljub ■ V dneh pred malim šmarnom se je slovenska salezijanska inšpektorija z radostjo zahvaljevala Gospodu za tri mlade sobrate, ki so se odločili nadaljevati pot z don Boskom. Damijan Grlec, Filip Veber in Gregor Markelc so avgusta začeli dveletno obdobje tirocinija oz. vzgojne prakse, ki jo opravljajo v različnih salezijanskih ustanovah. Po izteku dveletnih prvih redovnih zaobljub so se odločili, da svoje življenje nadaljujejo kot don Boskovi salezijanci. Damijan deluje v Don Boskovem centru v Celju, Filip je vzgojno prakso začel v Domu Janeza Boska v Želimljem, Gregor pa v dijaškem domu na Rakovniku.

Pestro poletje v Veržuju ■ V prvi polovici julija je v Marijanišču potekal Oratorij za družine, na katerem se je zbralo devetnajst družin iz vse Slovenije. Tudi v Centru DUO ni bilo mirno, saj je potekal Ustvarjalni kamp, na katerem so otroci ustvarjali in se učili rokodelskih spretnosti na zabaven način. Konec julija so Marijanišče do zadnjega kotička za dva tedna napolnile družine iz društva Družina in življenje (DiŽ) s svojim pestrim in dejavnim programom. Za njimi so pod isto streho našle zatočišče družine, ki so se udeležile duhovnih vaj z g. Stankom Gerjoljem. V avgustu gre izpostaviti mednarodni festival argentinskega tanga, ki že nekaj let poteka v Zavodu Marianum.

Inšpektorialno srečanje na Bledu ■ 24. in 25. avgusta 2018 smo se skoraj vse sestre HMP zbrale na Bledu na inšpektorialnem srečanju. Z nami je bila tudi s. Mira Peče, vrhovna svetovalka. Cilj našega srečanja je bil, da se bolj utrdimo v veri in ljubezni do skupnosti ter poslanstvu in si podelimo nekaj misli, ki nas bodo lahko vodile skozi leto. Po uvodnem pozdravu inšpektorice s. Mojce Šimenc smo namenile čas prebiranju in premišljevanju Božje besede, naših Konstitucij in dokumenta Novo vino v nove

mehove – osebno, v majhnih skupinah ter v molitvi in pogovoru o tem, kaj dobrega starega in dobrega novega najdemo v naših skupnostih in inšpektoriji, kaj nas veseli in česa se bojimo ali nas moti. Skupaj z Marijo in kot Marija smo odkrивale, kako je vse v Božjih rokah tudi takrat, ko nam je težko, ko nas kaj iznenadi in »vrže s tira«. Zbrane po skupnostih pa smo načrtovali, katere male, a konkretne korake lahko naredimo v prihodnjem letu v svojem življenju, v skupnostih in v poslanstvu. s. Katja

25 letnica inšpektorije SLC ■ Pomenljiv dan za HMP je bil 24. avgust, ko smo obeležile 25. obletnico naše slovensko-hrvaške inšpektorije. To se je zgodilo pri zahvalni sveti maši, ki jo je daroval salezijanski inšpektor g. Marko Košnik. Spodbudil nas je, naj še naprej z nam lastnim »ženskim genijem« bogatimo salezijansko družino in njeno poslanstvo med mladimi. Z uvodnimi besedami v mašo, ki so jih izrekle vse štiri sestre (s. Brigita, s. Mira, s. Mojca in s. Damjana), ki jim je bilo v tem času zaupano vodenje inšpektorije, smo položile na oltar svoj spomin in svojo hvaležnost za vse, kar smo v teh letih živele. Z Marijino hvalnico Magnificat pa smo namesto zahvalne pesmi proslavile Gospoda za vse, kar je in kar bo v nas in po nas storil dobrega za Božje kraljestvo. *s. Katja B.*

Pester začetek v Gimnaziji Želimlje ■ Letošnja želimeljska maturitetna letina je zelo dobra. Povprečno število zbranih točk naših maturantov je 22,96, maturo so uspešno zaključili prav vsi. V generaciji treh oddelkov smo se razveselili šestih zlatih maturantov. Od šolskih naporov pregrete glave so med počitnicami nekateri hladili na želimeljskih poletnih ekskurzijah. Dijaki bodo seveda trdili, da so bile počitnice kratke, a veselje ob ponovnem septembrskem snidenju je dokazovalo, da so se razveselili drug drugega in novega začetka. Le prvošolski pogledi so bili nekoliko negotovi ... Da bo lanski uspešni generaciji sledilo še več podobnih, smo šolsko leto 2018/2019 zastavili ambiciozno in z bogatim programom, ob tem pa bomo živeli don Boskovo duhovnost in gradili medsebojne odnose. *Aleš Vrbovšek*

Sprejem relikvij ■ V župniji Celje, bl. Anton Martin Slomšek, smo 13. maja, ob obletnici njene ustanovitve in praznovanju Marije Pomočnice kristjanov, sprejeli relikvije Alojzija Grozdeta. Slovenskega mučenca in zavetnika mladih želimo imeti med nami, da bi mu priporočali otroke in mladino, ki se zbira v Don Boskovem centru, da bi ga vzeli za zgled pogumnega, veselega in vztrajnega življenja povezanega z Bogom. Relikvije nam je izročil novomeški škof msgr. Andrej Glavan in nas spodbudil k zvesti hoji za Kristusom.

Srečanje ravnateljev ■ Zadnje sredo v septembru so se na prvem srečanju v tem šolskem letu zbrali ravnatelji dvanajstih salezijanskih skupnosti slovenske inšpektorije. Srečanje je vodil inšpektor Marko Košnik. Seznanili so se z nalogami, ki jih čakajo v pripravi na 25. inšpektorialni zbor s temo *Kakšni salezijanci za mlade danes*, ki bo potekal konec marca prihodnje leto, obravnavali pa so tudi vedno bolj pomembno vlogo ravnatelja v skupnosti v luči nekaterih smernic, ki jih je inšpektorjem podal vrhovni predstojnik.

Savio kamp 2018 ■ Avgusta so se na Pohorju zbrali ministranti na tradicionalnem Saviu kampu. Letošnja tema je temeljila na filmu *Čudo*, ki govori o sprejemanju samega sebe in drugih. Poleg vsebinskih poudarkov in pogovorov je bil čas za igro, druženje, vesele večere, spoznavanja in deljenja izkušenj. Vse skupaj je povezovala duhovnost – skupne molitve in svete maše. Hvaležni smo za vse, ki služijo ob oltarju in tako prispevajo svoj del k mozaiku žive Cerkve.

Animatlon ob 30. letnici Oratorija ■ Prvega septembra je v Želmljem kljub slabemu vremenu vrelo od mladostnega veselja, navdušenja in pričevanja. Ob sklepu letošnjih poletnih oratorijev, skoraj 300 jih je potekalo po vsej Sloveniji, se je na Animatlonu zbralo skoraj 400 voditeljev in animatorjev. Pri zahvalni sveti maši jih je nagovoril voditelj Oratorija Slovenija Boštjan Jamnik. Opozoril je na talente, ki so jih voditelji in animatorji v teh 30 letih množili in bogatili po svetopisemskem zgledu. S tem so postali Božji sodelavci, ki se niso ustrašili mnogih izzivov, težav in ovir.

Skalin tabor ob reki Kolpi ■ Skala že nekaj let pripravlja tabor ob Kolpi, en teden za osnovnošolce in en teden za srednješolce. Lokacija nam je prirastla k srcu: dobri ljudje, ki nas gostijo, velik travnik, veliko sence, topla reka. Srednješolci prvi dan postavijo tabor, saj so spretnejši in imajo veliko idej, kako najbolj koristno urediti prostor. Letos so se nam pridružili mladi iz Irske. Tudi k mlajši skupini smo povabili sovrstnike, otroke iz SMC Kodeljevo. Iz leta v leto raste spoznanje, da udeležba drugih tabor le obogati in ga polepša. Preživeti en teden v naravi pod šotori je nekaj, kar je težko opisati. Potrebno je doživeti. V mestu namreč ni priložnosti kuhati v naravi, zakuriti ogenj, se igrati nočne igre ... RT

Praznično v Cerknici ■ Zbrani v župnijski cerkvi smo se z mašno daritvijo zahvalili za okrogle zakonske jubileje, obenem pa smo združili praznovanje z daritvijo srebrne maše kaplana Janeza Žerovnika. Mašno slovesnost so obogatili člani »Tisočerih zvonov«, ki so se jim pridružili tudi pevci in pevke mladinskega mešanega zbora Cerknica. Skupaj so nas popeljali skozi morda malo nenavadno mašno daritev. Po maši pa je sledila pogostitev s torto in pecivom. Za boljše vzdušje so skrbeli zvoki ansambla Narodnjaki. Slovesnost smo zaključili s petimi litanijami, ki jih je vodil za to priložnost sestavljen zbor duhovnikov in pevcev. Jože in Tatjana Lekšan, foto Blaž Žnidaršič

30 let

ORATORIJA

in Sloveniji

SPOMINI NA ZAČETKE ORATORIJA

Prvi slovenski oratoriji v novejši zgodovini so začeli potekati ob 100-letnici don Boskove smrti, leta 1988, čeprav jih salezijanke in salezijanci še niso imenovali s tem imenom. Letos tako praznujemo 30. obletnico oratorija pri nas. Svoje spomine na njegove začetke je z nami delilo nekaj tistih, ki so takrat prvi sejali njegovo seme po naših župnijah.

CELOTNO BESEDILO SPOMINOV NA: www.donbosko.si

Kot reka iz več potokov ...

Sedanja oblika oratorija, ki pomeni za otroke in mlade predvsem poletno eno- ali večtedensko obliko ponudbe preživljanja prostega počitniškega časa v krščanskem duhu, je sad različnih pobud (kot reka, ki se rodi iz več potokov), ki so se rojevale pri salezijancih in sestrah HMP sredi osemdesetih in v začetku devetdesetih let 20. stoletja: stoletnica don Boskove smrti leta 1988; oratorij v sklopu ljudskega misijona; prvi »poletni oratorij« v Dobropolju ob novi maši; skupni projekt salezijanskih bogoslovcev; sodelovanje z vso salezijansko družino.

Janez Potočnik SDB

Nekaj novega

Oratorij, kot ga poznamo danes, smo hčere Marije Pomočnice prvič pripravile v župniji sv. Jakoba v Ljubljani. Pod vodstvom sestre HMP in dveh animatork so se ob podpori domačega župnika v župnijskih prostorih od 5. do 29. julija 1988 vsak dan zbirali osnovnošolski otroci. Veliko je bilo igre, sprehodov, noben dan pa ni minil brez jutranje molitve in ure petja. Skratka – pravi oratorij, ki je osrečil ne le otroke, ampak tudi njihove starše.

s. Irena Novak HMP

Le preprosto povabilo

Ideja za celotedenski oratorij se je rodila iz naših izkušenj v Italiji. In kako se je začelo? Brez propagande, brez vpisovanja, brez oznanil v cerkvi ... Le preprosto povabilo: »Otroci, letos bomo imeli oratorij tudi v Gorjah.« Osem dni bomo preživeli skupaj. »Kako? Kdaj? Zakaj? Kaj bomo delali?« nas je zasula kopica otroških vprašanj. »Skupaj bomo preživljali počitnice, tako kot don Bosko s svojimi fanti. Pridite, ne bo vam žal!« Gostoljubno župnišče, dvorišče in cerkev so oratoriju in otrokom ponudili gostoljuben dom.

s. Ivanka Zakrajšek HMP

Oratorijski ogenj zajame Koroško

Konec junija 1989 je predstojnica HMP s. Marjetka Sraka na obisku pri sestrah v Radljah ob Dravi. Ob odhodu jim pravi: »Pomislite na kraj in prostor, kjer bi lahko imele

oratorij. Avgusta pošljem eno novinko k vam na prakso.« Sestre se o tem pogovarjajo z vuzeniškim župnikom Ernestom Berložnikom, ki mu je zamisel všeč. Pelje jih v župnijo Sv. Primoža na Pohorju, ki je v njegovi soupravi. »Začnimo po salezijansko: iz nič, kot don Bosko in Marija Mazzarello.« Že je tu 10. avgust 1989 z začetkom prvega oratorija z namenom živeti en teden skupaj kot krščanska dekleta ob delu, molitvi, igri, pesmi, sprehodih in sv. maši. Vsem je všeč in tako je naslednji dan potrebno začeti v Vuzenici, kjer čaka kar 40 otrok! Pridružijo se tudi nekateri z Mute in Radelj. Večina je dečkov, za katere je treba pripraviti drugačne delavnice.

s. Anica Žagar HMP

ORATORIJSKI VODITELJI O LETOŠNJEM ORATORIJU

ROK BAČOVNIK
Oratorij Šoštanj, škofija Celje

Biti del oratorija je nekaj posebnega, pa naj si bo kot udeleženec ali pa animator, kaj šele kot voditelj, v vlogi katerega sem se letos znašel sam.

Kot animator sem na oratorij vedno gledal kot na teden druženja in zabave. Ampak šele skozi vlogo voditelja sem videl, kako pomemben je oratorij za animatorje. Letošnji je še posebej dobro uspel. Ne samo, da je bil največji pri nas, ampak se je lahko že samo po opazovanju našega dela videlo, da smo zelo povezani in delujemo kot eno. In ko to vidiš kot voditelj, si ne bi mogel želeti več. Skupaj še z drugima dvema voditeljema smo s skupnimi močmi uspeli povezati animatorje na raven, ki je delovala, ki je mogoče celo nekaterim animatorjem pokazala oratorij v drugačni luči.

Ekipi ne bi mogel biti bolj hvaležen, saj smo brez konfliktov zgladili vse težave in jih obrnili v prid tedna oz. kar poletja, ki mi bo za vedno ostalo v lepem spominu.

ALENKA KTRAŠNIK
Oratorij Besnica pri Kranju,
nadškofija Ljubljana

V oratorij v naši župniji sem vključena že od samega začetka pred enajstimi leti. V gimnaziji v Želimljah pa sem se поблиže spoznala z don Boskom in začetki oratorija, kar me je popolnoma prevzelo. Želela sem si, da bi tudi v Besnico prišel ta duh, da to ne bo le poletni oratorij, ampak nekaj več. In s to željo sem tudi postala voditeljica. Željo, da ne gre le za počitniško druženje, ampak da bodo moji animatorji počasi spoznavali, kaj je to sploh oratorij. In kako pomembne so kateheze, ko otrokom dejansko morajo podati določena znanja in izkušnje.

Sama organizacija je že zelo utečena, pa vendar so vedno znova izzivi, s katerimi se srečujemo med pripravami. Zadnja leta je število otrok začelo upadati, zato nas je letos zelo pozitivno presenetilo, da je šlo zopet navzgor. Prav tako je bil izziv, kako na katehezah delati z otroki, ki prihajajo iz nevernih družin in ki ne hodijo k maši ter verouku. Velik podvig, ki smo ga letos izvedli prvič, je bil izlet, na katerega smo odpeljali otroke. Vendar pa ni težko biti voditeljica, če imaš ob sebi super animatorje. In te imam. Tako so nekateri zgradili bazen z milnico za vodne igre, drugi so izdelali in postavili indijski šotor ...

Komaj že čakam vse izzive, ki nas bodo doleteli drugo leto.

KARIN PETKO
Oratorij Sv. Rupert – Voličina,
nadškofija Maribor

Oratorij – za otroke najzabavnejši, za animatorje in oratorijske voditelje pa najzahtevnejši, a zagotovo tudi najlepši teden počitnic. Če ga ne bi bilo, bi nekaj manjkalo, počitnice ne bi bile prave. Župnija v času oratorija oživi ne le v smislu vrišča in energije, pač pa tudi v smislu povezanosti, ki nato traja vse leto.

Čeprav bi marsikdo dejal, da je oratorij zgolj zabavno in animirano varstvo otrok, je zagotovo več kot le to – preko spoznavanja različnih tem se otroke tudi vzgaja in jih približuje k Jezusu. Vedno znova me fascinira, kaj vse se lahko otroci naučijo skozi igro, kako preprosto in enostavno lahko zapleten nauk zveni skozi pesem ali predstavo ter koliko pomeni zgled. Na prvem mestu Jezusov, potem pa tudi zgled animatorjev. Kar je zagotovo najpomembnejše, je, da otroci dojamejo, da kljub temu, da sami ne morejo ozdravljati bolnih in nasičevati lačnih kot Jezus ali se podati v misijone in krščevati Indijancev kot letošnji junak Baraga, lahko opravljajo drugačna dela in z njimi prav tako oznanjajo Njegov nauk, rišejo nasmeh in delajo svet boljši.

Poleg oznanjanja Njegove besede in navzočnosti mi na oratoriju veliko pomeni tudi zadovoljstvo otrok. Eden najlepših trenutkov je zagotovo, ko mi je zadnji dan oratorija otrok nenadoma skočil v objem in navdušeno vprašal, kdaj bo spet oratorij. Priznati moram, da sem fantka z odgovorom, da šele naslednje leto, skoraj malce razočarala. A dejstvo je, da oratorij vedno(!) nosimo v srcu: biti dobri, prijazni, ljubeči, vztrajni, pogumni, preprosti, sočutni, potrpežljivi in zaupati Vanj. Vse to, kar nas vedno znova uči naš Oče in kar spoznavamo na oratoriju, ni nekaj, kar počnemo in uresničujemo le en teden v letu, pač pa – vedno in povsod.

ALJAŽ BRATINA
Oratorij Budanje, škofija Koper

Oratorijski teden me vedno razveseli. V župnijo prinese drugačen žar; polno mladostne energije, ki priča o živosti naše vere. Hvaležen sem, da sem lahko pri tem projektu kot animator sodeloval že šestič, s to razliko, da sem letos prvič zares stopil v čevlje voditelja, zato je bila celotna izkušnja še malo bolj posebna. V tem smislu me je dodatno nagovoril osrednji lik letošnjega oratorija – Friderik Baraga, še posebej vrednota, ki smo jo izpostavili prvi dan – odločitev in posledična odgovornost. Njegova odločitev za duhovništvo in misijone vsakega nagovarja, da tudi mi krščanski nauk prenašamo naprej. Spodbuja mene kot voditelja, to zavedanje pa sva se trudila s sovoditeljico prenesti tudi na ostale člane animatorske skupine – službo animatorja voljno sprejeti in jo nato vestno opravljati ter tako sebi in otrokom pomagati na poti, da postanemo dobri kristjani in pošteni državljani. In vesel sem, da se je to tudi zgodilo. Vedno sem se lahko zanesel na svojo skupino animatorjev, da smo tako s skupnimi močmi pripravili še en uspešen oratorij. Tako je 24 budanjskih animatorjev in 60 otrok bogatejših za novo izkušnjo.

VERONIKA PUCELJ
Oratorij Šentjernej, škofija Novo mesto

Oratorij ni samo priložnost za osebno rast in aktivno preživljanje enega tedna počitnic – je priložnost za pričevanje in navduševanje otrok in mladih za Jezusa čez celo leto. Mladim približa Boga ter jim odpira oči in srca za vrstnike in mlajše. Poleg tega pa jih napolni z odgovornostjo, veseljem, zavzetostjo – da jim smisel in namen.

Letošnji oratorij lahko opišem samo z eno besedo: gorečnost. Bilo je, kot da bi se Baragov ogenj razlil najprej na animatorje in potem še na otroke. To najbolje opiše eden mojih najljubših trenutkov oratorija že s prvega dne: zelo hitro smo se naučili himno, zapeli smo jo celo dvakrat in vsi smo plesali in peli na ves glas – slika otrok in animatorjev z rokami v zraku in žarečimi obrazi mi bo verjetno za vedno ostala v spominu. Bilo je čudovito. Tega trenutka pa ne bi bilo brez naših animatorjev – ves teden (in na vseh srečanjih prej) so bili polni energije, navdušenja in zagnanosti. Zelo sem ponosna nanje in srečna, da jih imam. Oratorijski voditelj je nemočen brez trdne ekipe animatorjev.

Tudi letošnji oratorij je našim animatorjem dal veliko – povezanost z drugimi in z župnijo, samozavest, občutek za improvizacijo, zgled odločnosti in gorečnosti, nenazadnje pa veliko lepih spominov, ob katerih se usta sama od sebe razležejo v nasmeh. Otrokom je prav tako dal nekaj Baragovega ognja, odprtosti za druge in tuje ter jih vsaj malo še približal Stvarniku.

JOŽEF ŠTEVANEČ
Oratorij Tišina, škofija Murska Sobota

Biti oratorijski voditelj je težka in odgovorna naloga, hkrati pa velik izziv. Naloga mene kot voditelja je, da skupino, v kateri sodelujem, vodim, povezujem in združujem, hkrati pa sem odgovoren za to, da se animatorji in udeleženci oratorija dobro počutijo in da so pripravljeni sodelovati.

Letošnji oratorij je zame predstavljal še poseben izziv, saj sem »moral« najprej animatorjem in kasneje tudi otrokom predstaviti življenje in delo osebe, za katero prej nisem slišal. Z veliko truda in super animatorsko ekipo nam je to uspelo.

Skozi to preizkušnjo sem se podal že četrtič in verjamem, da ne zadnjič, saj mi delo z mladimi pomeni veliko in si zanj rad najdem čas kljub ostalim obveznostim. Animatorji in otroci se v času oratorija med seboj zelo povežemo in delujemo kot ena velika družina. Najpomembnejše je, da skupaj z delom pride tudi veliko zabave in druženja. Prav tako nam oratorij vsako leto daje novo znanje o glavnem junaku, obenem pa še bolj spoznamo sami sebe in ljudi okoli nas.

Na koncu tedna, ko sem bil od vsega dogajanja res utrujen in morda malce slabše volje, je bil dovolj lep nasmešek otrok in zadovoljstvo ob zaključku, da sem dobil lepo potrditev svojega truda in dobre animatorske ekipe.

MOJI »SOŠOLCI«

TINA ŠLAJPAH, FOTO ARHIV GŽ

Nismo čisto pravi razred, preveč nas je, pa tudi starostna sestava razkriva, da so nekateri tolikokrat »ponavljali« letnik(-e), da bi jih morali že zdavnaj vreči iz šole. A vztrajajo. Imamo sedežni red, omarice, urnik, razdeljene naloge, dežurne zabavljake, »ta najbolj vestne«, tiste, ki vedno zamujamo, modrece in tiste, ki glasno zastopajo naš »razred«. Imamo sosede, s katerimi klepetamo pogosteje kot s tistimi, ki sedijo na drugem koncu prostora, občasno si kot dijak pišemo listke z obvestili, drug od drugega kopiramo zapiske in kot vsak normalen razred imamo tudi mi svoje nepravilne račune in spore, pa tudi kup internih šal. In naš zelo ljub, če ne najljubši del dopoldneva je – malica.

Če delaš z mladimi, se nikoli ne postaraš.

Moji sodelavci – moji »sošolci«. Predstavlajte si enega od nas, morda koga od bližnjih ali znancev, ki deluje v prostveti. Mar nas ne bi označili kot individualiste, ki le stež-

ka delamo v skupini? Gre za kolateralno škodo našega poklica, ki je le olepšava za »diagnozo«. Cele dopoldneve voditi k zelenemu cilju več kot 30 najstnikov hkrati zahteva razvoj spretnosti vedenja, ki omogoča preživetje. Trpimo, ko pred nami stoji nekdo – odrasel predavatelj, ki ni razvil osnovnih spretnosti nastopanja, in ko nas vodi nekdo, ki mu je ta vloga tuja, bi najraje stopili na čelo dogajanja in prevzeli vajeti, pa četudi se nam ne sanja, katero nalogo bi morali opraviti. Če želiš kritika – pokličiči učitelja. Ni vedno tako, a ... In četudi bi v mojem »diagnostičnem kartonu« pisalo »v svojem jedru individualist, kritik, željan nadzora ...«, se v mojem »razredu« akutno stanje močno spremeni. Vedno znova odkrivam pomen skupnosti, ki bogati, ki uči, ki pomaga (pre)živeti.

Namuznem se ob tolikih podobnostih naše zbornice z dijaškimi razredi. Kot dijak, ki pred poukom ihtavo prepisujejo domačo nalogo, mi nervozno kopiramo učne liste, ki jih moramo čez nekaj minut odnesti v razred. Presneto, danes je pri kosilu tekla debata celo o naših nočnih morah, ki so sila podobne dijaškimi. Tako se mi ponovno potrdi resnica – vseeno je, ali kot dijak ali

kot učitelj – če imaš sošolce, sodelavce, so-igralce v igri življenja, ljudi, ki s srcem igrajo za isto »ekipo« in isti cilj, imaš vse. Bo šlo.

V petek popoldne boš skupaj z njimi spil kavo in v dolgih debatah »reševal svet«, po koncu pouka potožil o naporih dneva in ob sodelavcih »naravnal kompas«, ko se bo zdelo, da cilj ni več

jasen. Drug drugega boste navduševali za raziskovanje, učenje o strokovnih področjih, ki niso vaša primarna, a postajajo prav zaradi kolegov tako zelo ljuba ... Pa naj bo študijsko srečanje, kjer boste občudovali strokovno znanje nekaterih sodelavcev, ali pa preprost pogovor, kjer ti kolega pripoveduje o biografiji, ki jo pravkar bere in ga je navdušila za raziskovanje usod dunajskih Židov. Spomnim se lanskoletne vožnje s trajektom. V žaru družabne igre smo bili tako raz-

posajeni, da nas je naključni turist glasno okaral in se še dolgo zgražal nad našo neolikanostjo. Še zdaj ne vem, kako se je iz te situacije razvila debata o verskih ločinah v ZDA, a našemu kolegu smo prisluhnili z velikim zanimanjem, saj je z nami delil najboljše, kar je imel – znanje, ki smo ga željni srkali. Vse to je naš razred. Včasih smo zaradi glasnosti ošteti, kot bi bili dijaki, nato znova akademsko razpoloženi. In ko gledam svoje »sošolce«, ki z vneto, ki bi jim jo

zavidal najbolj zavzet dijak, skušajo pri igri z žogo premagati nasprotno skupino sodelavcev, ali pa na zasilnem parkirišču na očeh vseh DARS-ovih kamer s pantomimo prikazati hišna opravila – takrat se spomnim besed kolegice, ki jih je izrekla ob odhodu v pokoj: »Če delaš z mladimi, se nikoli ne postaraš.« Kako zelo drži! Upam, da me še dolgo ne vržejo iz razreda! Toliko se moram še naučiti od njih, mojih sošolcev! ■

Prvič v zgodovini Cerkve: sinoda mladih z mladimi

Letošnje leto se bo v zgodovino Cerkve vpisalo po edinstvenem dogodku, sinodi mladih, kjer resnični protagonisti sinode niso škofje, temveč mladi.

GAŠPER OTRIN SDB, FOTO ARHIV SMP

Cerkev se v tem trenutku sklanja k vsem mladim, brez izključevanj. Papež Frančišek je mlade spodbudil »Noben mlad človek se ne sme počutiti izključenega iz sinode. Ta sinoda ni le za mlade katoličane ali tiste iz raznih združenj. Gre za sinodo vseh, tudi tistih, ki se počutijo agnostike, ki so oddaljeni od Cerkve, ali ki se počutijo ateiste, za vse: »Vsi se želimo poslušati.« Papež je prepričan, da se ne more govoriti o mladih, če se prej ne govori z mladimi! Vsak mlad človek ima kaj povedati, tudi duhovnikom, škofom in papežu.« Samo tako bo lahko Cerkve v tem mileniju našla svojo pot do mladih in oni do nje.

MLADI, VERA IN RAZLOČEVANJE POKLICANOSTI

Jeseni 2016 je papež Frančišek najavil, da bo čez dve leti 15. redno generalno zasedanje škofovske sinode na temo *Mladi, vera in razločevanje poklicanosti*. Tako se prav v tem trenutku prvič v zgodovini Cerkve pred našimi očmi odvija, da sinodalni očetje poglobljeno razpravljajo o tej temi. Tudi pri tej sinodi in nekaterih drugih pontifikalnih dokumentih lahko opazujemo 'Frančiškovo smer', ki kaže Cerkve v vlogi stalnega razločevanja. Sveti oče izraža svojo jezuitsko karizmo, ko govori o daru razločevanja, ki naj bi postal dediščina celotne Cerkve, saj to zahtevajo »epohalne spremembe, ki jih živimo«.

CILJI SINODE

Prvi cilj sinode je, da celotni Cerkvi poudari pomembnost in nujno nalogo spremljanja vsakega mladega, brez izključevanja in jih

vodi k sreči ljubezni (na način, kot je Jezus premljal učenca na poti v Emavs). Na drugem mestu, vzeti resno poslanstvo, da bo Cerkve lahko sama osvojila prenovljen mladinski dinamizem. Tretji cilj zasleduje pomembnost, da se Cerkve poglobi v razločevanje poklicanosti, da bo kar najbolje odgovorila na svoje poslanstvo, da bo duša, luč, sol in kvas tega sveta.

Trije glagoli so tisti, ki spremljajo sinodalni proces in so kot kompas na poti: (i) *prepoznati* – Cerkve prisluhne realnosti, (ii) *interpretirati* – vera in razločevanje poklicanosti, (iii) *izbrati* – poti duhovnega, pastoralnega in misijonskega spreobrnjenja.

INSTRUMENTUM LABORIS

Gre za uradni dokument, izhodišče vseh razprav na sinodi in je sestavljen oz. povzet iz petih virov: (i) odgovori škofovskih konferenc in vprašalnika Pripravljalnega dokumenta; (ii) mednarodni seminar o stanju mladih; (iii) on-line vprašalnik za mlade; (iv) predsindodalno srečanje v Vatikanu; (v) opazovanja – ki zajema trenutno preko 15.000 strani. Dokument pravzaprav izhaja iz mladih, kar se kaže že v tem, da sta dva od petih virov delo njihovih rok: (i) On-line vprašalnik je imel preko 200.000 odzivov. (ii) Predsindodalno srečanje, kjer se je zbralo 300 mladih in istočasno 15.000 mladih on-line. Sinodalni dokument vsebuje preko 100 opomb s strani mladih, poleg tega pa celotno peto poglavje daje v prvem delu izključno besedo mladim. Zato lahko zatrdimo, da so mladi resnični protagonisti tega dokumenta in sinode.

IZZIVI IN ISKANJE ODGOVOROV

Škofje pri svojem delu ne bodo mogli mimo pomenljivih razlogov, ki jih mladi navajajo glede oddaljitve od Cerkve, hkrati pa navajajo predloge za njeno prenovitev. Sinoda se ob tem srečuje z nekaterimi antropološkimi in kulturnimi izzivi katere mora Cerkev prepoznati in se z njimi pogumno soočiti z določeno mero pastoralne kreativnosti. Izzivov je šest: (i) telo, čustva in seksualnost; (ii) iskanje resnice; (iii) digitalni svet in njegov antropološki vpliv; (iv) institucionalno razočaranje in nove oblike participacije mladih; (v) odločitvena paraliziranost zaradi prevelike možnosti izbir; (vi) duhovna nostalgija mladih generacij.

Poleg tega mladi pozivajo Cerkev k ničnostni toleranci glede spolnih zlorab, ter da jim Cerkev prisluhne z liturgijo, ki bo živa, in nenazadnje s homilijami, ki se bodo dotikale njihovega življenja.

POTI, KI JIH BOMO MORALI PREHODITI

Zanimivo bo spremljati, kako bo sinoda odgovorila na duhovno, pastoralno in misijonsko spreobrnjenje, kjer Instrumentum laboris ponuja mnoge poti. Tri od teh se nam zdijo ključnega pomena: (i) *Človeško življenje v luči poklicanosti*. Premisliti celotno idejo 'poklicanosti', ki nikakor ni samo klic v posvečeno življenje. (ii) *Središčnost krščanske skupnosti*. Gre za obzorje našega pastoralnega dela. Svet nas potiska v individualnost, naša preroškost pa je v skupnosti. (iii) *Prvenstvenost vsakdanjega življenja*, ki mu dokument posveča največji obseg in poziva Cerkev, da je tam, kjer so mladi, da ne obsoja tistih, ki so se od nje oddaljili.

SINODA BO USPELA, ČE ...

Škofovskemu zasedanju bo sledila papeževa apostolska spodbuda, ki bo povzemala sklepe in ugotovitve in bo 'carta magna' nadaljnega pastoralnega dela z mladimi. Nikakor pa to ne bo dovolj za uspeh sinode, ki lahko obrodi svoj sad zgolj, če:

- ... se bomo vsi čutili poklicane. Pomeni, da bomo izrazili svoje poglede in prepričanja, ter podali rešitve, ki bodo konstruktivne. Papež je povabil mlade z besedami »Cerkev se želi postaviti v poslušanje vašega glasu, vaše občutljivosti, vaše vere; celo vaših dvomov in kritik.«
- ... bomo prisluhnili svetu mladih. Soočiti se moramo s konkretnim svetom mladih in se učiti pri Jezusu, ki je „prvi in največji oznanjevalec evangelija“ v trenutku, ko je hodil skupaj z učencema na poti v Emaus. Vsi se moramo čutiti odgovorne za poslušanje mladih, ki živijo ob nas.
- ... se bo Cerkev spraševala o sebi. Cerkev mora preveriti svoje pastoralno delo z mladimi, preveriti to kar je dobro in to kar je slabo in iskati novih poti, nekakšno 'institucionalno spreobrnjenje', ki zadeva načine kako živeti in delati skupaj.

SANJATI DANES ZA JUTRI

Dokument nas vabi k sanjarjenju. Mladi sami v njem pravijo: »Na trenutke se odpovedujemo svojim sanjam. Preveč nas je strah in zato so nekateri izmed nas prenehali sanjati ... Na trenutke se zgodi, da niti nimamo več možnosti, da bi sploh nadaljevali svoje sanje.« Zato je naloga Cerkve tudi, da mladim pomaga sanjati, saj sanje vodijo k idealom zaradi katerih se splača tvegati. Ob tem je papež mlade spodbudil: »Mnogokrat sem izrekel besede: tvegaj! Tvegaj. Kdor ne tvega ne shodi. 'In če se zmotim?' Gospod bodi hvaljen! Še bolj se boš zmotil, če boš ostal pri miru: to je napaka, grda napaka, zaprtost. Tvegaj. Tvegaj za plemenite ideale, tvegaj in si umaži roke, tvegaj kakor je tvegala samarijanka v prisposodbi. [...] Tvegaj! Tvegaj. In če se zmotiš, hvaljen Gospod. Tvegaj. Pojdi naprej!«

Potrebna bo torej vera, modrost in pogum, da bomo imeli odprte oči in srce, saj bomo le tako zmogli sanjati skupaj z mladimi, ki niso zgolj naša prihodnost, temveč sedanost! ■

OČE UBOGIH

Današnji svet je poln revežev. Salezijanska družba je pred leti ugotovila, da je med mladimi v Sloveniji očitno prisotnih pet oblik revščine. Kot prva se na našem seznamu najde duhovna revščina. Sledijo ji še brezposelnost, materialna in izobrazbena revščina, nepripravljenost za življenje, mladi priseljenci in etnične manjšine, ranjena družina. Nedavno je minila že 37. Stična mladih pod geslom **Ne boj se. Postavlja se temeljno vprašanje, česa naj se mladi ne bojijo. Festivalna gorečnost za nekaj dni, evforija, ki ob stiku z realnim svetom za večino njih postane le še eno super doživetje. Masa ljudi za kratek čas vase posrka še tako velikega individualista, a sanj je hitro konec.**

DAMIJAN GRLEC SDB

Državna statistika za lansko leto kaže, da že skoraj 60 % slovenskih mladih do 18. leta starosti nima bratcev in sestic, so edinčki. Sam se s takimi otroki srečujem vsakodnevno. Ob vprašanju, ali bi si želeli imeti bratca ali sestrico, jih večina pove, da ne, ker jim je kot edinčkom lepo živeti. Med Slovenci še vedno padata število krstov in število porok, žal k temu padcu izrazito prispevamo katoličani, ki se čedalje manj poročamo cerkveno. 12. avgusta je bil mednarodni dan mladih. Kot ponavadi so tudi letos mediji prinesli kar nekaj člankov o mladini. Stvar, ki me je najbolj presenetila, je statistična analiza mladine med 15. in 29. letom starosti. Mladi v Sloveniji povprečno pri svojih starših živijo 28,2 leta, preden se odselijo, to je eden najvišjih deležev v EU. In drug podatek, da je delovno aktivnih malo več kot 51 % mladih iz te kategorije. Statistiko o stanju uboge slovenske mladine končujem s podatkom, da je vsaj vernost mladih v Sloveniji med najvišjimi v Evropi, le 38 % mladih ni vernih. A problem se skriva drugje, delež mladih, ki se opredeljujejo za katoličane, je padel na 52 % po državni statistiki.

Vprašanje, ki si ga tu postavljam, je, ali se mladi res ne bojijo ničesar, glede na to, da tako dolgo živijo

pri starših, da jih je tako malo delovno aktivnih. Na misel mi pridejo vse zgoraj omenjene oblike revščine. Mladi so revni, pred našimi očmi jim primanjkuje vsega, od nas je odvisno, kaj bomo videli in kaj jim bomo znali ponuditi. Tudi Jezus je bil reven, don Bosko prav tako. A takrat je bilo upanje, da bo nekoč veliko bolje. Danes pa mlade grize pesimizem in naveličanost.

Tukaj lahko ponudim pomoč za vse ranjene mlade – svetega Jožefa. Prebija se je skozi materialno revščino in dandanes je lahko marsikateremu mlademu vzor človeka, ki v svoji materialni revščini nikoli ni obupal. Konec koncev je vzgojil s trdim delom samega Božjega Sina. Bolj kot materialna revščina se danes mladi spopadajo z ranjeno družino in duhovno revščino. Jezus je živel v družini, ki je kipela od ljubezni, čeprav v stanju velike materialne revščine. Po srcih Jezusa, Marije in Jožefa se je pretakala sama Ljubezen. Ljubezen – beseda, ki večini mladih zveni kot znanstvena fantastika, veliko jih je, ki je v svojem domačem okolju niso kaj dosti okusili. Takšnih družin, kot je bila sveta družina, dandanes skoraj ni več. V Sloveniji je trenutno več kot 131.000 partnerskih skupnosti brez otrok. Tem sledijo družine z enim otrokom. Tudi Jezus je bil edinček, a to kakšen edinček, vzor brez primere. Mladi se danes bojijo ljubezni, čeprav so ustvarjeni po Božji podobi. Bog je Ljubezen in Dobrota. Želijo si biti ljubljene, to morajo začutiti od nas, ki jih spremljamo. Na primeru svete družine jim moramo pokazati, kaj pomeni starševska ljubezen, kaj je najčistejša ljubezen. Toliko ranjenosti jih potiska v svet individualnega in virtualnega, kjer se jim ni potrebno izpostavljati kot v resničnem odnosu. Prosite svetega Jožefa, da vam pokaže, kaj je Ljubezen, dajte mu priložnost, da vas napolni z najčistejšo ljubeznijo, ki jo nosi v svojem srcu. Kolikokrat je bodril devico Marijo in stal ob strani odraščajočemu Jezusu? Samo Bog ve. Prav zato, ker se je tako izkazal kot uče ubogih, je sedaj poslan vsem nam, ne le mladim, da nam pomaga iz naših revščin. Ne le iz materialne, tudi iz duhovne. Mladi, ki se danes deklarirajo za katoličane, včasih sploh ne poznajo osnov svoje vere. Sveti Jožef se je izkazal kot učitelj vere za Jezusa, zagotovo bo pomagal do močne vere mnogim mladim, ki se bodo nanj naslonili. Vsaj meni je, zato ne dvomim, da ne bo vsakemu od vas. Zato je tukaj, da varuje in nasičuje uboge. ■

MARIJINA VLOGA V CERKVI

Cerkev je že od nekdaj odkrito priznavala Marijino materinsko vlogo in jo priporočala vernikom, naj jo odkrivajo in se ji priporočajo. Vendar s tem ne zatemnjuje in ne zmanjšuje Kristusovega sredništva in moči, marveč prebujata sodelovanje pri Odrešenikovem delu.

S. IVICA OBLAK HMP, FOTO ANS

Dogmatična konstitucija o Cerkvi nam govori, da je bila devica Marija skupaj z učlovečenjem božje Besede od vekomaj vnaprej določena za božjo Mater in je po sklepu božje previdnosti postala na tej zemlji vzvišena mati božjega Odrešenika. Ko je Kristusa spočela, rodila, hranila, ga v templju darovala Očetu, ga vzgajala z materinsko ljubeznijo, spremljala v Njegovem poslanstvu in ko je trpela skupaj s svojim na križu umirajočim Sinom, je s pokorščino, vero, upanjem in gorečo ljubeznijo na popolnoma edinstven način sodelovala pri Odrešenikovem delu za obnovitev nadnaravnega življenja v dušah. S tem nam je postala mati v redu milosti.

*Marija je naša voditeljica,
naša učiteljica, naša Mati.*
— don Bosko

In to Marijino materinstvo še neprestano traja: od časa privolitve, ki jo je v svoji veri dala ob oznanjenju in jo brez omahovanja ohranila pod križem, ko jo je Jezus izročil Janezu za Mater (Jn 19,27) in z njim vse človeštvo do večne dovršitve vseh izvoljenih. Tudi vzeta v nebesa te zveličavne naloge ni odložila, temveč nam z mnogotero priprošnjo še naprej pridobiva darove večnega zveličanja. V svoji materinski ljubezni se zavzema za brate svojega Sina, ki še potujejo in so v nevarnosti in stiskah, dokler ne bodo prispeli v blaženo domovino. Zato blaženo Devico kličemo z naslovi priprošnjice, pomočnice, besednice in srednice.

Devica Marija je po daru in nalogi materinstva najtesneje združena tudi s Cerkvijo. Sv. Ambrož je učil, da je Božja Porodnica prava podoba Cerkve glede vere, ljubezni in popolnega zedinjenja s Kristusom. Cerkev tudi sama postaja mati, ko zre na Marijino skrivnostno svetost in posnema njeno ljubezen, ko sprejme božjo besedo, ko jo s svojo privolitvijo Bogu ohranja, ko zvesto izvršuje Očetovo voljo, ko z oznanjevanjem in s krstom rodi v življenje otroke, spočete od Svetega Duha in rojene iz Boga, ko varuje na deviški način neokrnjeno vero, trdno upanje in iskreno ljubezen. Zato so verniki povabljeni, da posnemajo Marijine kreposti, da nenehno premišlujejo o njej in zrejo nanjo v luči božje Besede. Cerkev ji postaja bolj in bolj podobna s tem, ko stalno napreduje v veri, upanju in ljubezni ter v vsem išče in izpolnjuje božjo voljo. Tudi pri svojem apostolskem delovanju se ozira na njo, ki je rodila Kristusa, ki je bil spočet od Svetega Duha in rojen iz Device, da bi se po Cerkvi tudi v srcih vernikov rodil in rasel. ■

Sestre HČERE MARIJE POMOČNICE

PRIPRAVIL JANEZ SUHOVERŠNIK SDB

Mlade, ki poznajo sestre Hčere Marije Pomočnice, smo vprašali, v kakšnem spominu imajo sestre in njihovo delo.

Dejali so: »Sestre so me spremljale v vrtcu in pri verouku, nanje imam zelo lepe spomine.« »Sestre so zabavne.« »Če ne bi bilo sester, ne bi imel veselja do verouka.« »Pomagale so mi spoznati Boga. Z njimi se zelo dobro razumem.« »Sestre imam rada, ker so prijazne in so zelo dobre katehistinje.« »Sestre so zelo dobre pevke, če njih ne bi bilo, ne bi vedel, da imam posluh za petje.«

Teh nekaj odgovorov nam pove največ, kako dragoceno poslanstvo opravljajo sestre hčere Marije Pomočnice širom Slovenije. Po zgledu sv. Marije Dominike Mazzarello in sv. Janeza Boska prinašajo sproščeno vedrino veselega služenja mladim. Mladi in družine zato z veseljem in naklonjenostjo gledajo na njihovo poslanstvo. V Sloveniji so sestre poznane po različnih dejavnostih: vzgojiteljice v vrtcih, katehistinje v župnijah, vzgojiteljice študentk in dijakinj, voditeljice duhovnih vaj in drugih programov za mlade. S svojimi darovi služijo še kje drugje, na primer na škofiji v pisarni, občasno na Radiu Vatikan kot poročevalke, v študentski pastoralni, v mladinskih centrih, s kuharskimi tečaji in še bi lahko naštevali. Njihove skupnosti so duhovna žarišča, kamor mladi in sploh vsi ljudje radi prihajajo.

V slovensko-hrvaški inšpektoriji so sestre hčere Marije Pomočnice navzoče v osmih skupnostih: v Ljubljani na Rakovniku in na Gornjem trgu, na Bledu, v Novem mestu, Radljah ob Dravi, Murski Soboti, Zagrebu in na Reki. Pet sester in novinka je v Rimu, v misijonih sta po dve v Braziliji in na Madagaskarju, po ena v Mozambiku, Izraelu in na Samoi.

Vesolja sester in mladih ob njih ne bi bilo, če ne bi bila v začetku svetost, kjer se je vse začelo in se nadaljuje še danes. Sv. Marija Dominika Mazzarello je od svojih mladih let naprej čutila poseben Božji klic in ljubezen do mladih. Še preden je srečala don Boska, se je Bogu zaobljubila, da bo živela kot posvečena oseba in da želi pomagati in skrbeti za uboga dekleta. Skupaj z njo se je še nekaj drugih deklet odločilo, da želijo živeti kot ona za Boga in za mlada dekleta. Skupaj z domačim župnikom don

Pestarinom so se odločili, da se poimenujejo hčerke Marije Brezmadežne. Don Bosko, ki je imel že nekaj časa v mislih, da bi naredil za dekleta nekaj podobnega, kar je naredil za fante, se je odločil, da s svojimi fanti obišče Mornese in si pogleda, kaj se tam dogaja. Ob prihodu je našel štiri »hčerke«, kot so jim rekli v vasi, ki so skrbele za sedem deklet sirot. Nekaj let pozneje, 5. 8. 1872, je prvih enajst sester pred don Boskom izpovedalo prve redovne zaobljube. Med njimi je bila prva Marija Dominika Mazzarello.

Začetki v Sloveniji so podobni tistim v vasi Mornese. Štiri Slovenke s. Alojzija Domajnko, s. Marija Lazar, s. Jerica Repar in s. Marija Rak so po opravljeni formaciji v Italiji prišle v Ljubljano 16. 10. 1936. Najprej so se začasno nastanile na Rakovniku. Še istega leta so si poiskale dom na drugem koncu Ljubljane, na Selu, v salezijanskem prevzgojnem zavodu. Takoj so začele z nedeljskim in vsakodnevnim oratorijem. Po dveh tednih je bilo v oratoriju že več kot 50 deklic. Po dveh letih so sestre kupile hišo na Karlovški cesti in tam odprle drugo skupnost. Tudi na tem mestu se je poslanstvo sester hitro razcvetelo. V kratkem času so imele v svojem internatu 45 deklet, 130 oratorijank in več kot 40 otrok v otroškem vrtcu.

Po drugi svetovni vojni je nastopilo težko obdobje, ko so delo sester ovirale politične oblasti. Sestrskeske skupnosti skoraj niso mogle več opravljati svojega poslanstva za mlade. V teh težkih časih je sestre v Sloveniji vodila s. Alojzija Domajnko, ki jih je pametno razporedila po tri na posamezne župnije in v salezijanske zavode. Zaradi vseh teh napetih razmer med cerkvijo in državo je morala s. Alojzija Domajnko več let zapored hoditi vsak teden na mučna zasliševanja. Pristala je celo v zaporu za en mesec in preživela teden dni v samici. Ko so jo sestre pozneje spraševale, kako je lahko vse to vzdržala, je odgovorila: »Vse je možno, če zaupamo v Boga, v katerega moramo toliko bolj zaupati, kolikor manj možnosti je, da bi se zadeva lahko rešila s človeškimi sredstvi. Takrat je Gospod primoran, da jo razreši sam in jo razreši po Božje.«

Svoje ime Barbara sem si v obdobju, ko me je Gospod poklical, naj поблиže hodim za njim, razlagala ne le kot »tujka« (grški pomen imena), ampak kot »tujka za ta svet« in Božja domačinka.

Do tistega pomembnega Gospodovega klica sem živela s svojimi starši in tri leta starejšim bratom v vasi Vinje, v župniji Dolsko. To so bila lepa otroška in najstniška leta, ko sem pri verouku z navdušenjem poslušala zgodbe Svetega pisma s slikami, sodelovala v župnijskem otroškem, nato pa mladinskem pevskem zboru in občutila pomembnost zakramentov evharistije in birme. Ko sem na dan prvega obhajila resno zbolela, sem kljub temu vztrajala, da hočem iti k sv. maši, saj brez Jezusa praznovanje ne bi bilo isto. Tako se je tudi zgodilo.

Manj navdušujoče sem Gospodu odgovorila, ko me je pri 15 letih na počitniškem programu pri sestrah HMP poklical v redovništvo. Nekega jutra sem se zbudila v sobi pod ka-

pelo sester, ki so pri sv. maši pepele: »O Srce Božje, slišim tvoj glas.« Takrat sem v srcu zaslišala Božji glas: »Barbara, kaj če bi bila ena izmed njih?« Tega sem se ustrašila, Jezus pa je bil z menoj potrpežljiv in me v nič ni silil. V študentskih letih se je hrepenenje po Božji bližini okrepilo, zato sem začela hoditi k sv. maši in prejemati obhajilo vsak dan, hkrati pa sem stopila v stik s sestro HMP, ki je postala moja duhovna spremljevalka in me uvedla v redno premišljevanje Božje besede. Ko sem kdaj obiskala salezijansko hišo in mlade v njej, sem se tam počutila kot doma. Spoznavala sem, da mi Bog želi le to, da bi bila v življenju srečna in bi osrečevala še druge. V meni se je vse bolj klesala podoba Dobrega Pastirja ter Ženina, za katerega je vredno darovati vse – tudi odpoved kariere ter lastni družini. Nemogoče? Mnogi ljudje so tako mislili, meni pa vest ni dala miru. Znova sem postavila na tehtnico svoje življenje z vidika tostranstva

in večnosti, človeškega in Božjega načrta zame, in se odločila za posvečeno življenje. Vame sta se naselila svoboda in mir, ki ga svet ne more dati. Takoj po končanem študiju sem pred 12 leti vstopila k sestram v Ljubljani in na Bledu 5. avgusta 2010 izpovedala prve, šest let zatem pa v Murski Soboti še večne zaobljube. Te odločitve nisem nikoli obžalovala, obenem pa verjamem, da me tudi na nadaljnji poti spremlja molitev mnogih (skritih) dobrotnikov.

Veseli me, da Gospod mene, moje sestre in mlade ljubi z večno ljubeznijo, ki je vsak dan znova iznajdljiva, zvesta, polna življenja in sadov, če se ji le odprem in jo prepoznam tudi v drugem. Zato me opogumlja misel, da na tej poti svetosti rastemo skupaj, pri tem pa nas vodi Sveti Duh in »ščiti naša dobra Mati Marija Pomočnica, zato se nam ni treba ničesar bati.« (sv. Marija Dominika Mazzarello). ■

NOVEMBER

Molimo za pokojne sorodnike in prijatelje, da bi očiščeni zla čim prej zaživel polno življenje pri Bogu.

DECEMBER

Molimo za družine, da bi bile odprte za življenje in bi evangelijske vrednote prežemale vse njihove odnose.

JANUAR

Molimo za salezijansko družino, da bi neutrudno delala za vse mlade, med seboj pa živela v bratski povezanosti in miru.

»DANES JE OSEMDESET LET, ODKAR SEM POSTAL BOŽJI OTROK«

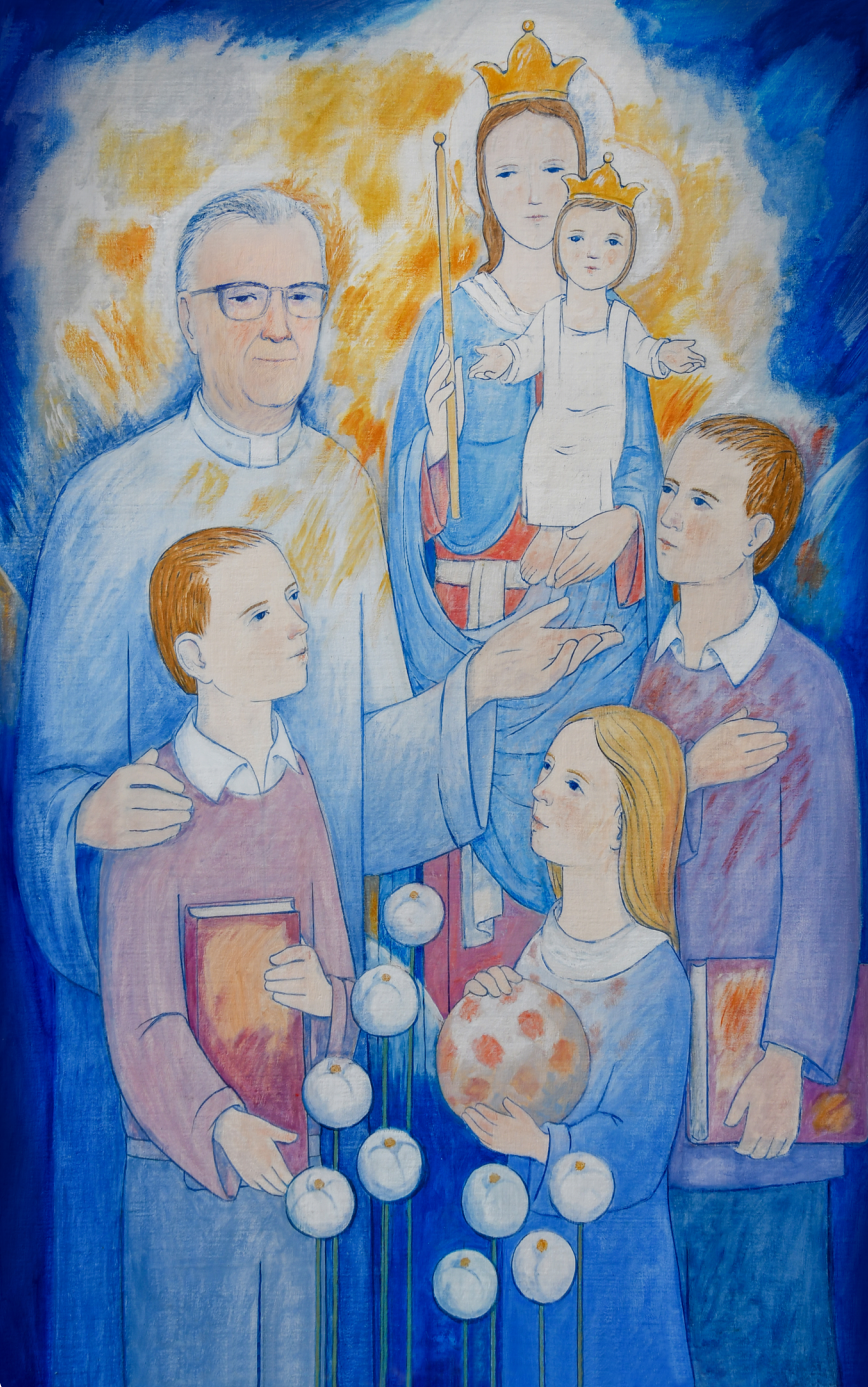
V svojem koledarju je Božji služabnik Andrej Majcen vedno našel kak drag spominski dan, ki mu je posedanjil utrinek njegove misijonske zgodbe. Na svoj osemdeseti »krstni dan« je z zgornjimi besedami začel pisati zahvalo Dominiku, nemu prvih novincev, ki mu je voščil za 80. letnico življenja. Poleg Dominika Phama so še Marko Huynh, Gioan Ty in mnogi drugi postali oporni stebri mlade salezijanske družine v Vietnamu, ki jo je misijonar Majcen moral zapustiti. Njihov oče »Abraham« kakor so Majcna radi naslavljali – jim je iz Slovenije poslal na stotine pisem; kakih 170 so jih zbrali in le nekaj jih bomo navedli.

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ SDB, VICEPOSTULATOR

Dominikov oče, potomec vietnamskih mučencev, je z družino pribežal v Sajgon in nekega dne misijonarju Majcnu predstavil tega svojega sina, ki je – po študiju tudi v Italiji – postal profesor in vodja bogoslovcev v Vietnamu, a so ga komunisti kmalu spravili za zapahe. Ni podlegel izsiljevanju in je kot mučenec spovedne molčečnosti v hišnem priporu na škofiji junaško deloval naprej. Gospod Majcen mu piše: »Postali smo Luč in ta Luč je Kristus, ki razsvetljuje vsakega človeka ... In to podobo Kristusa gledam v Vaših prednikih, pa tudi v Vas. Naj bo zahvaljen Gospod, za to pričevanje Luči« (9. oktobra 1984). »Kako je z Vašim očetom, ki ga poznam od 1957. leta, ko je prišel v Thu Đuc? Vedno se spominjam oltarčka z relikvijami [svetih vietnamskih mučencev] v vaši hiši v Tam Haju« (11. februarja 1987).

Marko Huynh je v Severnem Vietnamu izgubil očeta. Brat je Marka pripeljal v Sirotišni-

co sv. Terezije Deteta Jezusa v Hanoju, okoli leta 1953., kjer je bil ravnatelj Andrej Majcen. Potem so bežali na jug. Njegova mati, majhna in sveta, ga je spodbujala k duhovniškemu poklicu. Postal je salezijanec, študiral je v Italiji in se vrnil. Komunisti so ga za nekaj dni vtaknili v ječo, potem pa izpustili. Opravljal je vodstvene službe med sobrati, posebno se je odlikoval kot dober ekonom. Gospod Majcen mu je pošiljal dolge spiske zdravil (ki so jim sledili paketi iz Jugoslavije v Vietnam!) in prejemnikov skromnih darov, ki jih je »Revček Andrejček« zbiral pri ameriških, zamejskih in slovenskih dobrotnicah in dobrotnikih. A skoraj v dvajsetih letih Majcnovega misijonarjenja v Sloveniji so se ti spiski dodobra namnožili. »Don Marko Huynh« je bil vedno tisti zanesljivi naslov za Majcnove natančne račune, pa tudi za dosledno terjanje zahval, ki dobrotnicam in dobrotnikom niso pomenile nič drugega kakor zagotovilo, da je »dar uboge vdove« dospel na zaželeni naslov. »Dragi gospod Marko,

Lojze Čemažar: Andrej Majcen. Slika je nastala za srebrno mašo salezijanca Janeza Žerovnika v Cerknici, 16. septembra 2018.

jutri je Vaš god. Že mesec dni mislim na vas in molim za vas vse sobrate. Nisem se počutil dobro, zato Vam šele danes pošiljam svoja iskrena voščila za Vaše zdravje in za Vaš apostolat v blagor vse don Boskove družine v Vietnamu. V ta voščila je vključen tudi predstojnik Ty, don Fabian Hao in drugi novinci ter vsi mladi sobratje ...» (24.

aprila 1986). Za novo cerkev svetega Janeza Boska, ki so jo v Sajgonu kljub neznosnim razmeram uspeli zgraditi ob stoletnici svetnikovega rojstva - 1988, je gospod Majcen vneto zbiral sredstva in tudi pri vrhovnem predstojniku v Rimu izposloval lep dar, kar je razvidno iz več pisem (po 11. novembru 1985).

Kerečev misijonski sklad

Do 17. 9. 2018 ste darovali M. Črnilogar, M. Klemenčič, V. Močnik, F. Rihtar, H. Rihtar, občina Vipava, župnija Barje in drugi neimenovani dobrotniki misijonov. Bog povrni!

Gioan Ty je bil rojen v Hanoju dobrim in premožnim poganskim staršem. V njihovi vili so imeli zatočišče vietkongovci. Francozi so jih napadli in vse pobili. Samo »mali Ty« je ostal živ, skrit v nekem kotu. Poslali so ga v vrtec Sirotišnice sv. Terezije Deteta Jezusa. Klicali so ga »mali Ty«, ker niso poznali njegovega osebnega imena. Sestre so ga pripravile na krst in dali so mu ime po apostolu Janezu. Pri salezijancih je postal ministrant in nato z njimi begunec na jug. Po končanem študiju - tudi v Rimu - je leta 1975 postal prvi Vietnamec, ki je v izrednih razmerah 14 let vodil salezijansko skupnost kot delegat vrhovnega predstojnika.

Ob 40-letnici salezijanske navzočnosti (1952 - 1992) so njegovi nekdanji novinci vabili misijonarja Majcna v Vietnam, a on jim je »v zamenj« napisal: »Naša želja je, da se to leto znova posvetite Mariji in don Bosku. Molite zame in še posebno za arhitekta salezijanske družbe v Vietnamu«, med katerimi našteje tudi svoje prve novince (12. januarja 1992). ■

ŠEPET SPODBUDNIH BESED

s. JULIJANA ŠPUR, hči Marije Pomočnice, misijonarka

Zvečer 28. septembra 1986 se je s. Julijana odpravljala v župnijsko cerkev k sv. maši in večernicam, ko jo je na poti povozil traktor. Tako je na tragičen način zaključila svoje življenje, potem ko je bila pred nekaj minutami še pri skupni molitvi in adoraciji doma v kapeli. Jezus, ki mu je v svojem življenju dala vse, jo je čakal v svojem kraljestvu luči in miru, prav na Gospodov dan, na nedeljo.

S. Julijana Špur se je rodila 9. 6. 1907 na Moti pri Ljutomeru, prve redovne zaobljube je naredila 5. 8. 1930 v Nizzi Monferrato (Italija), večne pa 5. 8. 1936 v Sao Paulu Ipirangi. Umrla je 28. 9. 1986 v Silvaniji (Brazilija).

S. MILENA DERLINK HMP
POVZETO PO FACCIAMO MEMORIA, FOTO ARHIV HMP

Julijana je bila šesti otrok izmed trinajstih, ki so se rodili v revni družini Janeza in Antonije. Tudi njena sestra Agneza je postala hčerka Marije Pomočnice.

Po osnovni šoli se je zaposlila, da bi tako prispevala k preživljanju vseh bratov in sester v družini. Čez nekaj časa je dobila delo v pralnici pri salezijancih v Veržeju. Od malega je v sebi čutila redovni poklic in prav salezijanci so ji pomagali pri razločevanju. Tako se je odločila za družbo HMP. Pred tem pa je še nekaj časa delala pri bogati družini v Zagrebu, da bi zaslužila nekaj več in si pripravila doto za vstop.

Z dvajsetimi leti je tako prispela v Nizzo Monferrato, kjer je 31. januarja 1928 pričela s postulatom in 5. avgusta 1930 je bila že srečna HMP. Ta dan je imela srečo, da se je srečala z vrhovno predstojnico Luiso Va-

schetti. Razodela ji je svojo željo, da bi rada postala misijonarka. Vrhovna mati je bila vesela, toda rekla ji je, da mora za to imeti nekaj izobrazbe, predvsem pa potrebne kreposti. Zato je bila poslana na študij za vzgojiteljico v otroškem vrtcu. Takoj po končanih izpitih je napisala pismo vrhovni materi, v katerem piše, da je končala študij in je povsem na razpolago njej, naj jo uporabi kot orodje za dobro Družbe. Pove, da zna tudi kuhati, prati, likati in delati na vrtu. Skrbi pa jo, da nima še vseh potrebnih kreposti, vendar zaupa v Jezusa in se izroča njemu, ki jo pozna. Prepričana je, da jo bo on naredil bolj ponižno, ubogljivo in nenavezano nase, takšno, kot naj bi misijonarka bila. Poleg tega doda, da ima tudi že dovoljenje svojih staršev za odhod v misijone. Oče ji je namreč napisal: »Tvoja nepričakovana odločitev za misijone nas je globoko ganila. Če te Bog kli-

če in je to njegova volja, mu sledi. Ne bomo ti tega branili. Veš, da z mamom nisva nikoli izbirala poti za nikogar od vas, samo svetovala sva vam. Če pomislim, kdo sem jaz, se zavedam, da nisem vreden imeti hčerke misijonarke. Zato dobro premisli in Bog, ki te blagoslavlja že na tem svetu, naj razširi svoj blagoslov nad tebe, kamor koli boš šla.« Po očetovem podpisu sledi še mamin: »Jaz, tvoja mama, ti pravim: sledi Jezusu.«

Tudi njena predstojnica jo je priporočila Materi in povedala, da je s. Julijana pripravljena na žrtve in žena molitve. Septembra 1934 je prispela v Brazilijo.

Prvih dvanajst let je delovala v Sao Paulu kot učiteljica angleščine, fizike, kemije in verouka. Tisti, ki so jo poznali v tem obdobju, pričujejo, da je bila veselje skupnosti s svojim navdušenjem in dobro voljo. Naslednja štiri leta je bila v Anapolisu in nato v Camposu do leta 1959. Poleg učenja v šoli je rada delala tudi na vrtu in skrbela za piščance, vesela, da je lahko prispevala nekaj za skupnost z domačimi pridelki. Leta 1972 se je zadnjič vrnila v domovino in spotoma še obiskala svojega brata in njegovo družino v ZDA. Potem pa se ni več želela vračati, saj se je Bogu popolnoma izročila.

Njen hobi je bilo fotografiranje. Imela je majhen črno-bel fotoaparatus in tudi fotografije je sama razvijala. Vedno je bila pozorna na to, da bi razveseljevala sestre in učenke. Sestre se jo spominjajo, da je bila v skupnosti vedno vedra, vesela, prizadevna in požrtvovalna. S svojo intuicijo in ljubeznijo je znala zgladiti tudi razne konflikte, ki so se pojavili.

S skupino prvoobhajancev leta 1977

Večkrat se je komu osebno približala in mu kot don Bosko zašepetala na uho kakšno spodbudno besedo, ga opomnila ali opogumila.

Zjutraj je vstajala že ob pol petih in ko so ostale prišle v kapelo, je bila ona že zbrana v molitvi. S svojo preprostostjo je prisostvovala pri vseh skupnostnih pobudah. Tudi pri igri na dvorišču je skrbno spremljala otroke in mlade. O globini njenega srca nam pričujejo tudi njeni zapisi:

- *Živeti moramo od svojega dela. Prosim Boga za ubogo srce, ki zna trpeti z ubogimi. Oznanjati Evangelij z življenjem in ne le z besedo. Naše edino bogastvo je imeti Boga v srcu.*
- *Svoje spreobrnjenje moram graditi na besedi evangelija. Moliti in živeti evangelij vedno bolj, to očiščuje moje srce. Živeti v intimnosti z Jezusom, medtem ko delam v skupnosti in v Cerkvi. Sv. maša traja pol ure, toda naša daritev mora biti neprekinjena.*

Leta 1984 je bila premeščena v skupnost v Silvaniji. Zapisala je: »Moja nova skupnost je ... zadnja.« Tudi tu je bila neutrudna. Bila je katehistinja, delavka obhajila, skrbela je za ministrante in opravljal še mnoga druga dela. Bila je 'Marta', ko je še vedno skrbela za vrt in kokoši ter apostolsko delovala, in bila je 'Marija' v svoji neutrudni molitvi, v združenju z Bogom, v nežni ljubezni in zupanju do Marije.

V večeru, ko se je njeno življenje izteklo, jo je na poti v cerkev povozil traktor, ki ga je vozil pijan fant. Mimoidoči so jo odpeljali v bolnišnico, toda ni bilo več pomoči. Ona je bila že pri Bogu, ki se mu je povsem darovala.

Kljub tragični smrti in bolečini so tisto noč vsi čutili velik mir, takšen, kot ga je s. Julijana vedno izžarevala med sestrami in dekletimi s svojo vedrino in mirnostjo. ■

SKUPNI DAR

SOTRUDNIŠKI CENTER SEVNICA

PRIPRAVILA MARIJA SIMONČIČ, FOTO SaIS SEVNICA

»Prvič smo se srečali 15. 1. 2001 v sejni sobi župnišča Sevnica. Gospod Ivan Turk nam je opisal zgodovino sotrudištva, njegove začetke v Italiji in predstavitev sotrudištva na Slovenskem. Pogovorili smo se tudi o vsebinah srečanja in kot prvo temo izbrali življenjepis Janeza Boska. (Razdeli). Zavedamo se, da premalo poznamo dvojega ustanovitelja, zato se nam je zdelo primerno, da začnemo s tem. Dogovorili smo se tudi o datumu naslednjega srečanja ter sklenili, da se dobivamo enkrat mesečno. Naša formacija naj bi trajala dve leti oz. po dogovoru med sotrudišniki. Z Božjo pomočjo upamo, da bomo dosegli zastavljene cilje.«

Tako piše v zapisniku z našega prvega srečanja. Od takrat je minilo že kar nekaj časa. Člani so prihajali in odhajali, ena pa za nas prosi pri Bogu.

Center Sevnica sedaj sestavljamo: g. Ivan Turk (duhovni vodja), Štefka Kolman, Mimi Šuster, Stanka Ganc, Gregor Simončič in Marija Simončič (koordinator). Člani smo iz Sevnice in Boštanj. Zato pomagamo malo tu in malo tam. Pa lepo po vrsti.

Slovesnost obljub leta 2009

Naše prvo večje delo je bilo priprava razstave ob stoletnici prihoda salezijancev v Slovenijo (2001), za naslednje leto so nas zadržali za pripravo dneva sotrudištva. Istega leta so nas obiskali člani centra Emavs. 8. 2. 2004 je prišel težko pričakovani dan obljub. Štiri sotrudišnice smo tisti dan izpovedale obljube in se zavezale, da bomo poslej živele kot salezijanke sotrudišnice. Gregor je svoje obljube izpovedal že 17. 10. 1999, Mimi se nam je pridružila 9. 5. 2009. Pripravili smo še en dan sotrudištva in aktivno sodelovali pri sprejemu don Boskovih relikvij v maju 2013.

Lani smo pripravili še en sotrudiški dan v Sevnici. Vmes pa smo po svojih najboljših močeh pomagali in še pomagamo vsak v svoji župniji.

Pri srečanjih smo spoznavali don Boska in mamo Marjeto, temeljne listine salezijanske družine, vsako leto nam je bila v veliko podporo tudi razlaga Vezila. Za naše duhovno zorenje so poskrbeli duhovni voditelji. Z nami je ledino oral gospod Ciril Slapšak, nasledila sta ga Franc Brečko in Franc Vidic. Gospod Vinko Štrucelj nam je naslednji stal ob strani, Štefan Vozlič nas je lani predal Ivanu Turku. Hvala Bogu, darovi Svetega Duha so zelo različni. Tako je tudi naše delovanje znotraj župnij različno. Smo molivci, bralci, organisti, izredni delivci, župnijski sodelavci ... En dar Svetega Duha pa nam je skupen. Dar salezijanca sotrudišnika. Skušamo ga živeti vsak na svoj način in s tem prispevamo droben kamenček v mozaik salezijanske družine. ■

KAKO REČI »RAD TE IMAM«

Po znanem ameriškem antropologu in pisatelju Garyju Chapmanu poznamo pet jezikov ljubezni. Izraz ljubezni v besedah je le eden od teh jezikov in ni vedno najbolj učinkovit. V mnogih okoliščinah je bolje uporabiti druge oblike. Naj pričevanje potrdi slednjo misel.

SHEILA KUN, SALEZIJANKA SOTRUDNICA, PO ANS POVZEL M. S.

Odraščala sem v kitajski družini, kjer ljubezni nismo izražali v besedah. »Rad te imam« ni bila fraza, ki bi jo moja starša eksplicitno izgovarjala. Ni del naše kulture, ni v navadi, da bi odkrito hvalili otroke za dobro opravljeno delo. Dejansko se naše odobravanje izrazi v nasmehu, v solzah, ki se ponosno naberejo v očeh.

Ko smo se preselili v Ameriko, je bil eden večjih kulturnih šokov opazovati, kako odprto tu izražajo ljubezen, naj si bo v besedah ali gestah. To je nekaj dobrega. Naučili smo se in sprejeli to kulturno normo ter začeli ljubezen izražati svobodno in brez zadržkov.

Seveda ni vsakdo določene starosti sposoben iskreno reči mlademu: »Rad te imam.« Rada pa bi vseeno povabila k opazovanju njihovih izrazov ljubezni, ki se kažejo na občutljive načine. V svojih osebnih izkušnjah sem bila priča različnim načinom izrazov »rad te imam«, ne da bi to izrekli.

Naj navedem primer iz mojega zakonskega življenja. Poročena sem že skoraj 48 let in nisem nikoli prejela rož, draguljev, niti poročne-

ga prstana. Toda občutek za brezpogojno ljubezen je vsekoli močan in sem ga čutila ob mnogih priložnostih. Ko sem popolnoma nepričakovano prejela vest, da je umrl moj brat, sem tisto jutro zbrala vse moči ter se za vsako ceno odpravila na delo. Ne bi imelo smisla, da bi se zaprla v hišo in premelevala žalostno novico. Ko sem se urejala in si brisala solze, sem od zadaj začutila topel objem in mož me je vprašal: »Želiš, da te pospremim v službo?« Ljubezen me je preplavila po celem telesu, čeprav nisem slišala fraze »Ljubim te«.

Skrb in pozornost do drugega pa nista izključno le za zakonske odnose. V poštev prideta tudi v skupnostih, kjer živijo skupaj mladi in starejši sobratje. Nekoč sem slišala o starejšem salezijancu, ki je bil v središču pozornosti tiste skupnosti. Mlajši sobratje so preverjali njegovo zdravstveno stanje. Skupnost so prežemale besede ljubeznivosti in prijaznosti, misli za dobro jutro, izgovori v smislu »prišel sem preverit, če ste vzeli zdravila«, skrbeli so za njegovo dobro fizično udobje ... Pa ni nihče izpovedal zakonske obljube ljubezni v zdravju in

bolezni. Ljubezen med sobrati je bila močna in jasna.

Drug primer me je skoraj ganil. Gre za zgodbo mladega redovnika, ki je verjetno imel »slab dan«, ki se vsake toliko pač zgodi. V takih primerih se modrejši (kar po navadi pomeni nekoga starejšega) zna opreti na izkušnje, da se spopade s temi položaji. Tokrat je starejši sobrat poklical mlajšega in mu velel, naj sede. Nobenega »tvoj prijatelj sem, lahko mi poveš svoje težave« ni bilo. Starejši sobrat je stegnil roko in na čelo mlajšega napravil znamenje križa. Dodal je le: »Pogum, brat, Gospod je s teboj.«

Vsi se zavedamo moči ljubezni in nežnosti, zato ju moramo pogosto uporabljati. Don Bosko je imel prav: mladi morajo vedeti, da so ljubljeni in to moramo tudi pokazati. Vsak ima možnost, da pokaže »rad te imam« mladim, starejšim, zaskrbljenim, oddaljenim od Cerkve ...

Za vsakega moramo najti pravi način. Presenečeni bomo, ko bomo videli, kako je naš način prenašanja ljubezni nalezljiv. Tega se naučimo v Božji ljubezni in ob Njegovem vsakodnevnem spremstvu. ■

Lahko bi pisal ...

Letos poleti smo se Leila, Petra in Rebeka iz Domžal, Maja iz Šentruperta, David iz Maribora ter salezijanec Marko podali na enomesečno misijonsko prostovoljsko izkušnjo v etiopsko Gambelo. Kar smo darovali in žrtvovali, se je povrnilo deseterno. Rešili nismo skoraj ničesar, a postali smo bogati. Spoznali smo svet, ki je tako daleč, a vseeno je pred našim pragom.

DAVID BORLINIČ GAČNIK

Po štirih tednih v Gambeli je težko zbrati vtise in jih zapisati na papir. Lahko bi pisal o ljudeh, učencih, otrocih, starejših, zdravih in bolnih. Ljudem, s katerimi sem se srečeval, je skupna predvsem nasmejanost, volja do življenja, pozitivna energija. To smo občutili vsako jutro, ko so nas pred šolo pozdravljali nasmejani otroci, v času pouka in v času popoldanskih dejavnosti. Enako smo občutili na sredinih izletih, ko smo se odpravili na podeželska območja.

Prvi stiki z domačini so za seboj pustili najmočnejše vtise. Tako smo prvo sredo obiskali sestre Misijonarki ljubezni v sosednjem centru, kjer oskrbujejo bolnike. Sestre opravljajo zelo plemenito delo, saj bi bila sicer večina bolnikov prepuščena na milost in nemilost krute usode. Tukaj jim nudijo vsaj osnovno oskrbo, v mejah razpoložljivih sredstev. Ker vsem ne morejo nuditi bivanja v sobah oziroma kolibah, so nekateri nameščeni pod nadstrešnicami. Kasneje sem izvedel, da so takrat, ko zmanjka potrebščin, za povijanje ran primorani uporabiti celo polivinilaste vrečke.

Vsekakor pa je bolnikom tukaj bolje, kot bi jim bilo zunaj. Dobijo vsaj redni obrok, kar je lahko pri nekaterih bolezenskih stanjih ločnica med življenjem in smrtjo. Kljub temu da trpijo zaradi težkih bolezni, jim je iskreno veselje ob naši prisotnosti vsaj za nekaj trenutkov odvzelo nekaj trpljenja. Na oddelku za matere in otroke so nas kljub boleznim in siromaštvu pričakali s tradicionalnim petjem in plesom. Res se je videlo, da so veseli naše prisotnosti.

Podobno je bilo v kraju Bonga, kjer nas je pričakalo nekaj otrok. Razveselili so se že naše prisotnosti, še posebej pa odbojcarske žoge, ki smo jo prinesli s seboj. Seveda sem naivno mislil, da jim bomo žogo pustili tudi po našem odhodu. Kar hitro sem spoznal, da stvari tukaj tečejo nekoliko drugače. Kljub pristnemu veselju in dejstvu, da bi jim ta žoga pomenila vse na svetu, smo jo vzeli s seboj. Takrat si iz glave nisem mogel pregnati razmišljanja o žogi, ki že nekaj let leži nedotaknjena pod mojo posteljo. Če bi imel možnost, bi jo poklonil otrokom v Bongu, sem si mislil.

Nekatere stvari je sprva težko je razumeti, pa vendar se človek kar kmalu priuči. Razdeljevanje zelo omejenih materialnih dobrin v teh krajih zahteva posebno odgovornost. Če bi žogo pustili tam, bi zagotovo povzročili spor med otroki. Hitro bi jo kdo odtujil ali uničil. Žogo je zato potrebno dati nekomu, ki pozna razmere in ljudi, nekomu, ki bo z njo organiziral igre, ki se jih bodo lahko udeleževali vsi otroci.

ETIOPIJA,
DEŽELA RAZNOVRSTNOSTI

Majini in Davidovi zapisi
o misijonskem prostovoljstvu 2018.
Na voljo v trgovini Salve
na Rakovniku.

Sicer pa smo prizore pomanjkanja spremljali vsakodnevno, tako v šoli kot na popoldanskih delavnicah in igrah. Zelo težko je videti otroka, ki štiri tedne prihaja na popoldanske delavnice v isti, od vratu pa do popka raztrgani majici. Težko je gledati nogometno tekmo, pri kateri so nogometaši boski. Tu in tam se najde kdo, ki ima obute natikače. Če si desničar lahko privošči rabljene »kopačke«, obuje le desni čevelj, levega obuje prijatelj levičar. Nogomet igrajo povsod, z raztrganimi žogami, odpadlimi sadeži, natikači, plastičnimi zamaški. Za žogo se podijo vsi, celo tisti, ki zaradi paralize ne morejo stopiti na noge.

Nogometno igrišče je mogoče najti celo v nomadskih vasi, kjer je poleg nogometnega igrišča skupen le še vodnjak in privez za krave med hišami. Nogomet igrajo v vaseh, kjer o trgovini, zdravniku, šoli, cerkvi, v sušni dobi pa tudi o vodi ni niti duha niti sluha. Kjer ljudje živijo dobesedno iz

rok v usta, v rokah pa je vse leto predvsem koruza. Kjer lahko že najmanjši prestopki zaneti težke spore med družinami, celo vojne, saj lastnih struktur za reševanje konfliktov (še) niso vzpostavili.

Ljudem, s katerimi sem se srečeval, je skupna predvsem nasmejanost, volja do življenja, pozitivna energija.

Kako naj človek razume dogodek, ko se za enim balonom podi skupina 50 otrok v želji, da bi se ga lahko le enkrat dotaknili? Kako gledati na otroke, ki si med popoldanskimi delavnicami zaradi pomanjkanja skrivaj tlačijo barvice pod majico, da bi jih odnesli domov? Kako gledati na otroke, ki ostajajo zunaj ograjenega šolskega prostora, saj v razred

enostavno ne gre več kot 70 otrok? Dimenzija revščine tukaj je res nepredstavljiva. Še huje pa je v bližnjem južnem Sudanu, kamor so nad nami vsakodnevno hrumela težka tovorna letala Svetovnega programa za prehrano (WFP), natovorjena s hrano, ki jo nato iz zraka spuščajo na najrevnejša območja. Pogoji, v katerih živijo ljudje na teh področjih, so za nas nepredstavljivi.

Lahko bi pisal še veliko. Lahko bi pisal o tem, da ni nič neobičajnega, če so otroci iste družine različnih veroizpovedi. Lahko bi pisal o študentskem domu v kolibi, lahko bi pisal o kravah kot plačilnem sredstvu. Da bi razumel vse vtise in jih povezal v smiselno celoto, so štirje tedni pre malo. Zadostujejo ravno toliko, da se pričneš zavedati lastnih zmot.

Zato pred končnim ločilom le še to: ljudje Gambele, želim vam svetlo prihodnost, ob kateri ne pozabite na lastno kulturo, ki vas bogati. ■

PRIŠEL, SPOZNAL, POSTAL

TOMAŽ STOJC SDB

V začetku tega razmišljanja me navdihujejo Cezarjeve besede: »Prišel, videl, zmagal.« Vendar sem drugo in tretjo besedo malce preoblikoval, kajti samo eden me je spoznal in zmagal. Ta Spoznavalec in Zmagovalec me je poklical, da sem postal don Boskov sin – salezijanec.

Ksalezijancem sem prišel pred sedmimi leti v Želimlje.

Odločiti se oditi od doma s petnajstimi leti, v nepoznani kraj, med neznane ljudi ... A spremljata te roki Boga in salezijancev. Če ne vstaneš in se ne odpraviš iz varnega gnezda, ne moreš priti na cilj, niti spoznati in ne postati. Sam sem skozi ta leta videl in spoznal dobro delo salezijancev in njihovo poslanstvo ter se odločil, da jim sledim.

Za menoj je leto noviciata, neposredne priprave na sa-

lezijansko življenje. V tem letu spoznaš, da nisi ti protagonist, ampak On, On ki te neizmerno ljubi in daje, da postaneš novi človek.

Spoznal sem, da kljub družbi, ki misli drugače, lahko živim svojo moškost na način, ki mu rečemo posvečeno življenje. »Živeti in delati skupaj je za nas salezijance temeljna zahteva in varna pot za uresničevanje našega poklica,« pravi 49. člen naših konstitucij. Besede, ki so lepe na papirju, v vsakdanjem življenju pa zahtevajo premagovanje samega

sebe in sprejemanje drug drugega, kajti Gospod nas je poklical v skupnost in nam zaupal poslanstvo: ljubiti in vzgajati mlade v poštene državljane in dobre kristjane.

»Ali me ljubiš?« »Hodi za menoj!« Dovolj je, da ljubimo, kakor nas je On ljubil in da mu sledimo ter tako postanemo njegovi apostoli. Jaz kot salezijanec, nekdo kot družinski oče ali mati, spet drugi kot zaposlen v šoli ali tovarni ... Kaj pa ti?

**NIČ VAS
NE STANE,
DA STE
DOBRODELNI.**

ČE ŽE PLACUJETE
DOHODNINO,
NAMNITE

TISTIM, KI SO VAM
PRI SRCU.

**Podarite 0,5% dohodnine
za salezijansko poslanstvo.**

Davčni zavezanci lahko do 0,5% dohodnine, odmerjene po Zakonu o dohodnini (ZDoh-2), namenite Ustanovi Sklad Janeza Boska ali salezijanskemu inšpektoratu, ob tem pa vaša odmera dohodnine ostane nespremenjena. Njen del, kot donacija, namesto v državni proračun tako namenite salezijanskemu poslanstvu v Sloveniji.

Vse informacije na

www.donbosko.si/stiki

RAJNI naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Fanika Grabrijan, Lesce
Frančiška Jakič, Želimlje
Jože Jakič, Želimlje
Stane Janežič, Ljubljana Rakovnik
Štefko Količ, Brežice
Jožefa Kozinc, Sevnica
Danica Mikuž, Col
Jožica Naveršnik, Prevalje
Ivana Ogrin, Vrhnika
Pavla Švigelj, Begunje pri Cerknici
Marinka Žumer, Ljubljana

USTANOVA Sklad Janeza Boska

Do 20. 7. 2018 ste darovali Bratuž N.,
Caglič D., Černe M., Don Boskov center
Celje, Hartman T., Knez D., Luketič N. in M.,
Perovšek F., Salezijanski dom Kodeljevo, SDB
Trstenik, Šulin M., Trobentar P., Zorko J., Žalik
F., Žerdin A. in drugi neimenovani dobrotniki.
Bog povrni!

don BOSKO
S L O V E N I J A

POVEZANI NA DRUŽBENIH OMREŽJIH

DOBROTNIKI za obnovo Rakovnika

Do 17. 9. 2018 ste darovali J. Smolič, A.
Zupančič, M. Pavc, R. in M. Svete Žitnik,
A. Psarn, J. Hribar, O. Donko, M. Urleb,
A. Zupančič, A. Pirc, M. Rot, A. Kordiš, M.
Urbas, T. Čampa, A. Schweiger, družina
Stojc, J. Lukežič, M. Sterlekar, V. Lojk, B.
Korošec, T. Vidrgar, Perme, F. Gruden in
drugi neimenovani dobrotniki. Bog povrni!

Svoj dar lahko nakažete na: SALEZIJANCI

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
TRR SI 56 0201 0001 1929 123
SKLIC 400-01 NAMEN CHAR

MARIJA ŽIBERT (1925-2018)

Bilo je leto 1925, minilo je sedem let od prve svetovne vojne, ko se je v Zajasovniku pri Saverku rodila pokojna mama. Nov član je prišel v družino, kjer so jo pričakali že trije bratje, za njo pa sta se rodili še sestri in en brat. Lačnih ust je bilo vedno več, kruha pa na mali kmetiji nikoli dosti.

Mama je hodila po mleko k bližnjemu sosеду, k Reberškovim, kjer so živeli trije samski ljudje: dve sestri in brat. Pri hiši ni bilo otrok, zato so bili veseli njenih obiskov. Nekega dne, ko je imela kakih šest let, se je odločila, da ostane pri tej hiši. Samo tega so si Reberškovi želeli, da bi imeli koga, ki bi mu zapustili malo posestvo. Vzeli so jo za svojo. Pokojna Marica je hodila od njih v Motnik v šolo in pomagala pri delu na kmetiji. Prišla je druga svetovna vojna, ki ji je vzela tri brate, četrtega, ki je že po vojni služil vojaški rok, so pripeljali domov v krsti.

Leta 1949 se je poročila. Pri Reberškovih v Zajasovniku se je, v veliko veselje treh samskih, po 55 letih zopet zaslišal otroški jok. Z možem Francem, ki je prišel z Dolenjske, sta v zakon sprejela pet otrok. Prvo njuno hčerko so že v njenem osmem mesecu starosti v svoje vrste pospremili angeli. Druga hči, redovnica salezijanka, je umrla v šestdesetem letu starosti pred sedmimi leti, po hitri in neizprosni bolezni. Mama Marica je doživela preveč smrti najbližjih mladih sorodnikov. Vse to ji ni vzelo življenjskega poguma, pomagala ji je močna vera.

Reberškova Marica je bila skromna, a neizmerno delavna, marljiva in skrbna mama. Ni bila ženska velikih besed, ampak mnogih drobnih in neutrudnih dejanj za druge: za moža, za otroke, za Reberškove. Ob vsem delu in skrbeh za odraščajoče otroke je družina živela skromno, a srečno.

Bila je žena trdne vere in neizmernega zaupanja v Boga in njegovo voljo. Vsem je vedno delala le dobro, kolikor je bilo v njenih močeh. Tudi v župniji, s katero je bila vedno tesno povezana, je sodelovala, kolikor je le mogla in v to uvedla tudi svoje otoke, da bi čutili župnijo kot svoj drugi dom in predokus večnega doma, kamor vsi potujemo.

Naši dragi mami smo iz srca hvaležni za vse. Bog naj ji poplača vso njeno dobroto. *s. Bernarda Žibert*

Kostanj

ILUSTRACIJA ŠPELA AMBROŽ

Na verne duše kup fantov navali,
don Bosko kostanje jim deli.
Le peščico mama mu jih skuha,
a čudežno jih vsak v prgišču dúha.

Stotinja fantov kmalu obnemi,
ko se v košaro čudno zastrmi.
Iz grl tiho vzpenja se le krič:
don Bosko pravi je svetnik!

ZIMSKO ZATOČIŠČE

JOSÉ J. GÓMEZ PALACIOS SDB

Bila sem starodavna hiša. V pritličju sem razpolagala z devetimi sobami. Dve leseni stopnišči sta omogočali dostop do prav toliko prostorov v nadstropju. V prejšnjih časih sem imela še prostorno klet, ob meni se je raztezal hlev s skednjem. Vsako pomlad sem opazovala, kako so travniki zeleneli. Vsako poletje sem bila priča čudežu žetve. Toda mesto Turin me je tihoma vedno bolj obkroževalo in stiskalo. Odstranilo je moje roke. Izgubila sem svojo pravo podobo. Iz podeželske prista-ve sem se premenila v mestno stavbo. Moj lastnik je postal neki duhovnik z imenom Giovanni Antonio Moretta.

Moje prostorje je oddajal revnim ljudem, ki so prihajali v mesto, a jih je prevaral blišč tovarn. Moje nasprotovanje ni prav nič pomagalo. Prostore so zavzele družine, ki so bolj kot ne životarile v premajhnih prostorih. Pesem narave je nadomestila žalostna tišina napornih delovnih dni.

Tistega zimskega jutra nisem nikoli pozabila. Moj lastnik je prišel v družbi don Boska, mladega duhovnika, ki je zbiral mlade z ulice. Po kratkem pogovoru sta sklenila dogovor: don Bosko je najel tri sobe. Vse se je spremenilo. Najeti prostori so se napolnili s smehom in vpitjem. Velika lesena miza je postala igralna površina za najmanjše. Starejši fantje, utrujeni od dela, so se vračali pozno zvečer. V soju leščerb so se učili pisati in v svoje zvezke zapisovali prve besede. Sestavljali so stavke, seštevali številke in s tem vsrkavali kulturo. Trudila sem se, da sem jih čim bolj sprejela med svoje zidove. Čuvala sem jih pred mrazom. Nudila sem zavetje njihovim sanjam. Postala sem njihov dom in ponovno so mi dali srčni utrip. A moja sreča ni trajala dolgo.

Drugi najemniki so se protivili veselju fantov. Grozili so s preklicem najemnin. Zah-tevali so izselitev. Tako so mladi odšli in

odnesli del mojega življenja. Potonila sem v tišino kamnov, ki so me držali pokonci. A Previdnost mi je pripravila novo presenečenje. Po dveh letih sem na svojih stopniščih začutila znane korake. Slišala sem jih! Bil je don Bosko! Sledili so mu koraki mladih. Don Bosko me je kupil, da bi me spremenil v dom za svoje fante. Moje ždenje se je končalo, začelo se je novo življenje. Trudila sem se ostati pokonci in nuditi zavetje. Toda leta so naredila svoje. Debele tramove je napadla trohnoba in niso bili več sposobni nositi vročekrvne razposajenosti mladih. Mladi duhovnik se je odločil, da me podre in zgradi novo stavbo. Ob rušitvi sem še vedno mogla obdržati nasmeh v prahu padajočih opek ... Svoje življenje sem zaključila v miru. V spomin name je don Bosko zgradil velikansko zgradbo, polno ljubezni za vse mlade sveta. Z veseljem bi med svojimi stenami nosila njegove nove sanje! ■

IZ ZGODOVINE

December 1845. Don Bosko najame tri sobe v hiši Moretta. Vanje se v zimskem času zatečejo fantje iz Oratorija. Tu se rodijo don Boskove večerne šole. A po nasprotovanjih sosedov Oratorij zapusti hišo. Dve leti kasneje don Bosko kupi celotno hišo in jo nameni za svoje sirote. Čez nekaj let hišo zaradi dotrajanosti porušijo.

	donB		ŠIBJE ZA CVETNO NEDELJO	PRIJETEN VONJ	ZAČINJENA OBARA	DON BOSKO	donB	PLITEV MORSKI ZATOK	JEZERO NA FINSKEM (ENARE)	SUJ, LESK
	NOČNI LOKAL					POKRAJINA NA PELOPONEZU, ELIDA				
	ČASOVNA ENOTA					SANKE				
	OBLAČILO RIMLJANOV					NEBEŠKI SEL				
	BABICA, STARA MATI						MLAD GOZD			
							KONTINENT			
donB	OKRASNO DREVO	PREHOD IZ NOČI V DAN IZDELOVALEC RAKET				VELEUM				
						SL. SLIKAR MAKSIM				
BORIŠČE V CIRKUSU					PRISTANIŠČE NA SICILJI				SLOVENSKI PEVEC ZORAN	PERJE PRI REPI
					PRITRDILNICA					
POKRAJINA V ETIOPIJI, DOMOVINA KAVE					ŠP. SLIKAR SALVADOR			17. IN 15. ČRKA ABC		
					VRSTA LIST. DREVEVA					
ALPSKE REŠEVALNE SANI				NAJNIŽJI MOŠKI GLAS			IBSENOVA DRAMA			
				DALMATIN. Ž. IME			MAVRAH (NAR.)			
NEKDANJI PREDSEDNIK VLADE RS MIRO					ŠVIC. PSIHOLOG JEAN					
					RIMOKATOL. CERKEV					
POTOVALNI NAČRT, ITINERARIJ								EDVARD (KRAJŠE)		KATARINA AVBAR
								TILEN URBANČIČ		
JEZUSOV KRSTITELJ										
POVRŠINSKA MERA			donB	SLOVENSKI PIANIST BERTONCELJ			MATERINA SESTRA, TETA (STAR.)			

GESLO križanke DB 4/2018 pošljite do 20. decembra 2018 na uredništvo revije Don Bosko

- 1. nagrada:** vikend paket za eno osebo v Zavodu Marianum Veržej
- 2. nagrada:** japonski strip o don Bosku *Le korajžno*
- 3. nagrada:** knjiga *Učenjak in svetnik Frančišek Saleški*
- 4. nagrada:** knjiga *O don Bosku je mogoče reči toliko stvari*
- 5. nagrada:** stripa o Lavri Vikunji in Zeferinu Namuncuraju
- 6. nagrada:** strip o don Boskovi mami Marjeti

ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
051 370 377 • info@marianum.si • www.marianum.si

REŠITEV križanke DB 3/2018:

Marija Troncatti

NAGRAJENCI:

- 1. nagrada**
Ivanka SUŠNIK, Mavčiče
- 2. nagrada**
Dragica MARKUN, Golnik
- 3. nagrada**
Matevž MESTEK, Cerknica
- 4. nagrada**
Tilka TURŠIČ, Cerklje ob Krki
- 5. nagrada**
Janez KOČAR, Murska Sobota
- 6. nagrada**
Tanja LAZNIK, Ravne na Kor.

VABLJENI NA SREČANJE

 www.donbosko.si/mladi
 salezijanska.mladina@sdb.si
 059 339 206

KRAJ	DATUM	DOGODEK	UDELEŽENCI	INFORMACIJE IN PRIJAVE
BLED	26. - 28. 10.	Duhovni vikend za mlade »Odkriti sebe v Gospodu«	dijaki in študenti	s. Marija Imperl, 041 982 866 md.bled@gmail.com
	28. 11., 5. in 12. 12.	Duhovna priprava na božič	dijaki, študenti, mladi v poklicu in odrasli	
	5 srečanj enkrat mesečno, 16.00 - 20.00	Je kuhanje res samo kuhanje?	študenti, mladi v poklicu in odrasli	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
	30. 11. - 2. 12.	Salezijanski vikend za družine	družine	
	14. - 16. 12.	Adventne duhovne vaje	dijaki, študenti, mladi v poklicu	Boštjan Jamnik, 031 486 554 salezijanska.mladina@sdb.si
CELJE Don Boskov center	26. 10.	Duhovni večer za mlade	srednješolci, študenti	Mitja Š. Franc, 051 677 925 smc.celje@gmail.com
	15. 12.	Animašola I.	animatorji	Anita Žekš smc.celje@gmail.com
CELJE Sv. Duh	14. 12.	Taizejski večer	srednješolci, študenti	Mitja Š. Franc, 051 677 925 smc.celje@gmail.com
LJUBLJANA RAKOVNIK	21. 10.	Salezijansko misijonsko prostovoljstvo	dijaki, študenti, mladi v poklicu	+34 676 8772 3461 office@angola.at
	6. 11.	Srečanja z Bogom: Jezus, učitelj spontanosti	študenti, mladi v poklicu	Klemen Balažič, 031 468 974 kbalazic@gmail.com
	8. 11.	Večer SKG	vsi	Blažka Merkac, 059 339 206 salezijanska.mladina@sdb.si
	30. 11. - 2. 12.	Usposabljanje oratorijskih voditeljev I.	oratorijski voditelji	Tilen Mlakar, 040 501 581 pisarna@oratorij.net
	4. 12.	Srečanja z Bogom: Ustvarjeni za srečo	študenti, mladi v poklicu	Klemen Balažič, 031 468 974 kbalazic@gmail.com
	13. 12.	Večer SKG	vsi	Blažka Merkac, 059 339 206 salezijanska.mladina@sdb.si
	8. 1.	Srečanja z Bogom: najmočnejše orožje - moja vera	študenti, mladi v poklicu	Klemen Balažič, 031 468 974 kbalazic@gmail.com
	10. 1.	Večer SKG	vsi	Blažka Merkac, 059 339 206 salezijanska.mladina@sdb.si
MADRID, ŠPANIJA	27. 12. - 2. 1.	Evropsko srečanje mladih (Teize)	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 salezijanska.mladina@sdb.si
VERŽEJ	20. 11.	Srečanje birmancev, staršev in botrov	birmanci, starši in botri	Primož Korošec, 041 6910 070 primoz.korosec@marianum.si
	8. 12.	Odprtje razstave jaslic	vsi	Ivan Kuhar, 051 654 778 center.duo@marianum.si
	28. 12. - 2. 1.	Silvestrovanje	družine	Marko Štajner, 051 370 377 info@marianum.si
	11. - 13. 1.	Usposabljanje salezijanskih animatorjev	pripravniki, animatorji SMC	Mitja Š. Franc, 051 677 925 smc.celje@gmail.com
ŽELIMLJE	19. - 20. 10.	Srečanje salezijanske mladine	animatorji, mladi	Blažka Merkac, 059 339 206 salezijanska.mladina@sdb.si
	9. - 11. 11.	Duhovne vaje	4.-7. razred	Gašper Otrin, 041 558 310 majcnov.dom@zelimlje.si
	16. - 18. 11.	Duhovne vaje	7.-9. razred	
	30. 11. - 2. 12.	Duhovne vaje	srednješolci	
	7. - 9. 12.	Duhovne vaje	ministranti	

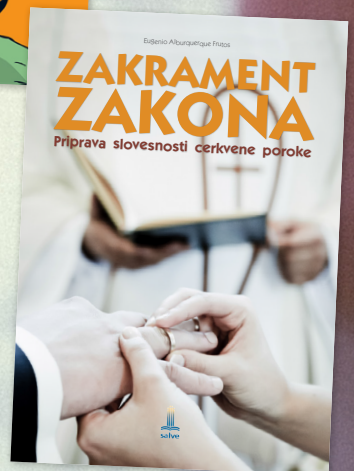
založba SALVE

s pogledom prek obzorja

Božje zapovedi so v današnjem svetu vedno težje razumljive in težke. Kako jih razložiti?

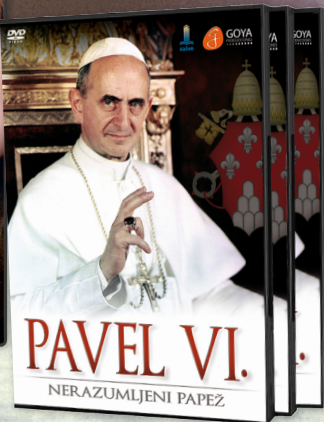

Božje usmiljenje ni nekaj neoptipljivega, ampak je živo in prisotno dandanes ter spreminja svet.

Več kot 100 glasov mladih pevecv!

Verodostojni in uporabni napotki za pripravo cerkvene poroke.

Bil je papež, ki je vodil Cerkev v eni najhujših kriz v njeni zgodovini ...

JANUAR

1. + MARIJA, BOŽJA MATI - Novo leto 01.01.	16. + Marciel in Titián 01.01.
2. + Blažij in Gregor 01.02.	17. c. Anton (Čuček) in Anton Koperki 01.02.
3. c. Ivo Jezusovi, Gerofova 01.03.	18. + Marija Ogrska in Petrica 01.03.
4. + Angela in Elizabeta 01.04.	19. + Makarij in Suzana 01.04.
5. + Simeon in Milena 01.05.	20. + 2. NED. MED LEROM - Fabijan in Bišljan 01.05.
6. + GOSP. POKROŠENJE - Gulpe, Mha, Bohar 01.06.	21. + Neža (Agnes, Janja) in Nhan Rize 01.06.
7. + Rajmond in Lucijan 01.07.	22. + Vincenci in Lucija 01.07.
8. + Severin in Erihard 01.08.	23. + Hieronim in Pavel Koroški 01.08.
9. + Julijan in Hadrijan 01.09.	24. + Frančišek Saleški in Felician 01.09.
10. c. Gregor Niksi in Viljem 01.10.	25. + SPOBORNENJE AP. PAVLA , Ananija in 01.10.
11. + Povelj Oglejski in Teodorij 01.11.	26. + Timotej in Tih in Robert in 01.11.
12. + Tatjana (Tara) in Alfred 01.12.	27. + S. N. M. L., svetops. - A. Marii in 01.12.
13. + JERUSOV KOST - Veronika 01.13.	28. + Tomaz Akvinski in Karol Veliki 01.13.
14. + Oton (Oton) in Malahija in - leto 01.14.	29. + Valerij in Julijan 01.14.
15. + Absalom in Alojzij Variano 01.15.	30. + Martina in Jacinta 01.15.
	31. c. Janez Benko in 01.16. + Marcella 01.16.

MAREC

16. + Hilarij Oglejski in Herbert in - kvarte 03.03.	21. c. Nikolaj in Filip in Sestapan 03.03.
17. + 3. POSTNA NED., papeška - Patrik in 03.03.	22. + Lea in Blažij 03.03.
18. + Ciril Jeruzalemski in Erhard 03.04.	23. + Turbi in Rebeka 03.04.
19. + JOŽEF, JERUSOV REDNIK 03.05.	24. + 3. POSTNA NED. - Katarina Svetoka 03.05.
20. + Klotild in Leticija 03.06.	25. + GOSPODOVO OZNAVJE , Betekia in 03.06.
21. c. Nikolaj in Filip in Sestapan 03.03.	26. + Larisa (Lara) in Ludvig 03.06.
22. + Lea in Blažij 03.03.	27. + Rupert in Gelazij 03.06.
23. + Turbi in Rebeka 03.04.	28. c. Rigan in Venkurio 03.06.
24. + 3. POSTNA NED. - Katarina Svetoka 03.05.	29. + Bertold in Jona 03.06.
25. + GOSPODOVO OZNAVJE , Betekia in 03.06.	30. + Amadej (Blažij) in Janez Kitmak 03.06.
26. + Larisa (Lara) in Ludvig 03.06.	31. + 4. POSTNA NED. - Benjamin in - letni 03.06.

059 339 400 | INFO@SALVE.SI
www.salve.si